BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

kitle

YIL 10 EKİM 1983 SAYI: 264

Cunta Partilerine Oy Vermeyeceğiz!

K.Evren faşizminin düzenlediği 6 Kasım seçimlerinde Cunta'ya ve onun seçimlerine karşı oyların nasıl somutlanması gerektiği konusunda Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin yayınladığı bildiri:

**

Yurttaşlar:

Üç yılı aşkın zamandır SİLAH ZORUYLA iktidarı elinde tutan K.Evren Cuntası 6 Kasım'da "seçim" adı altında yapacağı yeni bir düzenbazlıkla kendisine bir parlamento edinmek ve sözümona sivil bir görünüm kazanmak istiyor.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi her fırsatta tekrarladığı şu gerçeklerin altını bir kere daha çizmeyi gerekli görür:

● Cunta'nın ilk günden beri dilinden düşürmediği "demokrasiye geçiş" vaadlerinin bir aldatmaca olduğu artık en geniş Türkiye ve dünya kamuoyu tarafından anlaşılmıştır.

● Partimizin ilk günden beri ısrarla vurguladığı gibi en kısıtlısından bile olsa bir demokrasiye tahammül edemeyerek bir askeri darbeyle onu ortadan kaldıranlardan demokrasiyi kurmalarını ummak imkansızdı. "Demokrasiyi kundaklayanlardan, demokrasi beklenemez" şeklinde sloganlaştırdığımız bu gerçeğin artık ülkemizde demokrasiden yana herkes tarafından görülmüş olması kuşkusuz ki sevindirici bir gelişimdir.

● Ne var ki, bu gerçeğin en geniş halk kitleleri tarafından yaygınca anlaşılmış olması tek başına hiç bir şey ifade etmez. Aslolan bu gerçekten yola çıkarak K.Evren diktatörlüğünün oyunlarını bozmak ve hesaplarını altüst etmektir.

● Bu ise onun getirdiği dayatmalara halk olarak, tüm demokratik güçler olarak karşı koymaktır. Cunta'nın oldu bittilerine boyun eğmemektir.

● Geçen yıl 7 Kasım'da düzenlenen referandum oldu bittisinde Cunta'nın baskı, terör, tehdit ve şantajları karşısında onun anayasasına kabul oyu kullanmış olan ve bunu da Cunta'nın diktatörlüğünden kurtulmanın yolu sanan milyonlarca yurttaş çok iyi görmüşlerdir ki, anayasanın referandumdan geçmesi iktidardaki generallerin gidişini sağlamamış, tersine askeri-faşist diktatörlüğün büsbütün yerleşmesini getirmiştir.

● Cunta'nın siyasal partiler sahnesi açıldıktan sonra eski CHP ve AP'nin yerine kurulan partilerin başına getirilen akibet de K.Evren diktatörlüğünün yeni bir dayatmasıdır ve buna da boyun eğmek bugün on milyonlarca insanı Cunta'nın 6 Kasım dayatmasının karşısına getirmiştir.

● Şu halde ülkemizde askeri-faşist iktidarın sonunu çabuklaştırmak ve demokrasiyi kazanmak isteyen herkes K.Evren faşizminin getirip önümüze koyduğu 6 Kasım dayatmasına razı olmamak zorundadır.

● Bunun ise biricik yolu vardır, o da Cunta'nın güdümü ve icazeti altında kurulmuş olan ve 6 Kasım seçimlerine katılacak olan partilerden hiç birisine yüz vermemektir, yani OY VERMEMEKTİR.

● Hiç unutmayalım ki geçen yıl 7 Kasım referandumunda milyonlarca yurttaşımızın çaresiz kalıp, K.Evren'in anayasasına verdiği her "kabul" oyu nasıl ki, onun diktatörlüğüne yaramışsa, şimdi de çaresizlik içinde K.Evren'in üç partisinden, yani MDP, HP ve Ana P'den herhangi birisine verilecek her oy gene aynı şekilde işbaşındaki diktatörlüğe yarayacaktır.

Şu halde ne yapmalıyız?

● Herşeyden önce, K.Evren'in düzenlediği 6 Kasım seçimlerini ve sonuçlarını asla meşru saymamalıyız.

● Bunun içinse, bu seçimlere katılacak olan 3 adet Cunta partisinin *hiç birisine* hiç bir şekilde oy vermemeliyiz.

● Şayet seçim kütüklerinde adımız varsa, 6 Kasım günü sandık başına gitmeliyiz ve kendi özgür oyumuzu belli etmeliyiz. Yani işbaşındaki diktatörlüğün seçimlerde parti diye karşımıza çıkardığı ve oy pusulasına yazdırdığı her üç partinin de HİÇBİRİSİNE "evet" mühürünü basmamalıyız.

Buna karşılık:

● Ya birleşik oy pusulasını boş olarak, *üzerine hiç mühür basmadan* zarfa koyup sandığa atmalıyız; bu oy pusulasını gene "evet" mührü basılmamış halde, yırtıp zarfa koyarak, veya oy pusulasının üzerindeki listelerin üstünü kalemle çizerek ve benzeri şekillerde protestomuzu ifade etmek de mümkündür.

● Ya da, oy pusulasının üzerine mühür basmamanın yanısıra işbaşındaki askeri yönetimi, onun kurduğu faşist diktatörlüğü, onun halk ve insanlık düşmanı niteliğini, faşizmin şefi Kenan Evren'i lanetleyen, demokrasiyi, özgürlüğü veya kendi siyasal görüşlerimizi tanıtan sloganlar yazarak, veya istediğimiz herhangi bir yazıyı, amblemi, veya resmi oy pusulasının üzerine yazıp çizerek, yazılı bir küçük kağıdı önceden hazırla- »

yıp, oy verme kulübesinde boş oy pusulasıyla birlikte zarfa koyarak protestomuzu bu şekilde daha da somut şeylerle ifade etmeliyiz.

● Veya, Cunta'nın 6 Kasım seçimlerindeki 3 kukla partisi dışında kalan ve demokrasiyi savunan illegal ya da legal, eski veya yeni partilerden hangisini benimsiyorsak, hangisini tutuyorsak onun adını veya baş harflerini oy pusulasının ön yüzüne okunaklı bir şekilde yazıp, oy kullanma hakkını o şekilde değerlendirmeliyiz.

● Unutmayalım ki, üç yıldır yurttaşların bütün demokratik haklarını gaspetmiş bulunan K.Evren Cuntası, şimdi de 6 Kasım seçimlerinde seçmenlerin özgürce oy kullanma ve istedikleri partiye oy verme haklarını da gaspetmiştir. İşte bu nedenle, K.Evren'in bize dayattığı her üç partiden üçüne de oy vermemek, yani Cunta'yı ve onun seçimlerini protesto etmek, bu koşullarda ve 6 Kasım'da bizim ÖZGÜR OYUMUZ'un ifadesi olacaktır.

● Şunu da belirtelim ki, 6 Kasım günü hiç sandık başına gitmemek ve hiç oy kullanmamak da bir protesto biçimidir ve işbaşındaki diktatörlüğe karşı olmanın bir ifadesidir, ama sandığa gidip protestomuzu yukarıda belirtilen şekillerde dile getirmek, kendi özgür oyumuzun daha iyi, daha kesin bir ifadesi olacaktır.

Kardeşler:

Silah zoruyla her istediğini halka dayatan faşist Kenan Evren diktatörlüğüne 6 Kasım'da kendi özgür oylarımızla bir şamar indirelim.

İşbaşındaki Cunta ve onun Yüksek Seçim Kurulu 6 Kasım seçimlerinin sonuçlarını nasıl ilan ederse etsin, bu seçimlerle oluşacak parlamentonun hiç bir meşruiyeti ve kitle tabanı bulunmayacaktır.

Tersine seçmenlerin özgür iradesi, sandıktan çıkacak olan milyonlarca PROTESTO OYU'nda ifadesini bulacaktır.

İşte bu özgür oylar, Kenan Evren şefliğindeki faşist diktatörlüğe karşı verilmekte olan demokrasi ve özgürlük mücadelesinin bir ifadesi olduğu gibi, daha da önemlisi, önümüzdeki dönemde bu onurlu mücadelenin daha da büyüyüp güçleneceğinin müjdecisi olacaktır.

Kenan Evren ve onun faşist diktatörlüğü halktan korkmaktadır, işçiden, köylüden, aydından, öğrenciden, memurdan, esnaftan ve zanaatkârdan, yani emeğiyle yaşayan bütün çalışanlardan korkmaktadır. Ve emekçilerin oylarını özgür bir biçimde ifade etmelerinden bile korkmaktadır.

Bütün özgürlüklerin yokedilmesinin nedeni budur.

Ülkemizde koyu bir zulüm rejiminin kurulmuş olmasının nedeni budur.

K.Evren'in hergün yalan söylemesinin, riyakarlıkla, sahtekarlıkla, demagoji ile, şantaj ve tehditle, zulüm ve zorbalıkla ayakta kalmaya ve kendi iktidarını garantiye almaya çalışmasının nedeni de budur.

Ama atalarımızın dediği gibi, korkunun ecele faydası yoktur. Hiç bir diktatörün ve diktatörlüğün ilanihaye ayakta kaldığı tarihte hiç görülmemiştir.

Bizler, on milyonlarca emekçi olarak, özgürlüğe tutkun insanlar olarak K.Evren diktatörlüğüne karşı, yani faşizme karşı mücadelemizi her geçen gün daha da geliştireceğiz, güçlendireceğiz. Ve bu özgürlük mücadelemizi kendi öz gücümüzle kazanacağız.

Zafer Bizimdir, Zafer Halk Güçlerimizindir !

Kahrolsun Faşizm – Yaşasın Özgürlük !

KESKİN DEVRİMCİLİĞİN VARDIĞI UMUTSUZLUK NOKTASI:

BURJUVA MUHALEFETE UMUT BAĞLAMAK

Popülizm, bütün abartmaları ve bütün sığlığı ile, iflâh olmaz kolaycılığı ve tutarsızlığı ile, tam bir küçük burjuva "haslet"idir. Ve küçük burjuvadaki bu haslet her zaman burjuva güçlerin elinde araç olmaya, burjuva siyasetinin tekerine koşulmaya mahkumdur. Burjuvazi –ki halkın akıllı düşmanıdır– popülizmden, popülist akım ve çıkışlardan, ve popülistçe uygulamalardan, kendi amaçları doğrultusunda yararlanmayı her zaman bilmiştir. Küçük burjuva popülistler ise –ki halkın akılsız dostlarıdırlar– kendi öz hasletleri gereği, önlerine koydukları ya da koyduklarını sandıkları hedeflere hiç bir zaman ulaşamamışlardır, hep hüsrana uğramışlardır.

Son zamanlarda yine bir popülist "çıkış" ya da "atak" perspektifi Kenan Evren Cuntası'nın küçük burjuva muhaliflerinin hayalhanelerinde yeni "devrimci" şimşekler çaktırıyor! Bu perspektifin "yepyeni" bir perspektif olduğu iddiasına gülüp geçmekten başka yapılacak birşey, ne yazık ki yok değil. Başka ülkelerde olsun, Türkiye'de olsun uzak ve yakın geçmişte bin kez ortaya atılıp bin bir kez çürütülmüş, kavramsal olarak çoktan tarihin çöplüğüne atılmış tezlerle bir kez daha karşı karşıyayız. Sınıfsal muhtevadan –ve hattâ biçimden– tümüyle yoksun bu tezler yeni buluşlarmışcasına yeniden ısıtılıp siyaset sofrasına sürülmek isteniyor. Bu çabanın ardında yatan ve onu sürekli besleyen küçük burjuva eğilimler ve yönelimler Kenan Evren Cuntasına karşı tüm halk güçlerinin muhalefetini derleyip toparlama, tüm demokrasi güçlerini faşizmin karşısına yek vücut çıkartma konusunda yeni yeni kafa karışıklıkları, bulanıklakları üretmeye adaydır. Onun için üzerine gidilmesi gerekir.

Cunta'ya karşı bir süredir kıpırdanmaya başlayan burjuva muhalefet –ne menem bir muhalefetse!– Türkiye halkının devlete karşı geleneksel, tarihi tepkisini, "toplumun devletle hesaplaşma arzusu"nu ardına takmak ve halk kitlelerinin desteğinden güç almak istiyormuş. Hattâ bu muhalefet "Cunta'ya karşı açtığı mücadelede başarısını *hemen tamamen halk kitlelerinden alacağı desteğe*, (altını biz çizdik) onları harekete geçirebilme gücüne bağlamış". Burjuva muhalefetin sorunu "bu desteğin hangi motiflerle sağlanabileceği, buna uygun olarak hangi kanallarla, eylem tarzlarında aktifleştirilebileceği" imiş. "Devrimci demokratik güçler" bu olguyu gözönünde tutmalı ve "şu andaki güc durumu ne olursa olsun sivil burjuva güçlerin, bu sorunu ortaya koyduklarında, devrimci-demokratların kaçınılmaz olarak hesaba katmak zorunda" olduklarını görmeliymişler. (Demokrat Türkiye– 16 Eylül 1983, sf. 4)

Böylelerine gerek devlet teorisi, gerekse demokrasi üzerine uzun boylu bilim dersi vermenin gereksiz ve boşuna zahmet olduğu daha ilk bakışta anlaşılıyor. Kapitalist toplumda halk kitleleriyle devlet arasındaki çelişkinin esas niteliği ve esas olarak nerede, nasıl kendini gösterdiği, burjuva devletin kitlelerden gelen tepkiyi karşılama, kanalize etme, etkisizleştirme ya da giderek zorla bastırma usul ve yöntemlerinin hangilerini hangi tarihi koşullarda hangi biçim ve boyutlarda kullanıldığını, vb. bir bir sıralamak da gereksiz. Sadece, halk kitlelerinde devlete karşı tepkiyi âdeta *yalnız Türkiye toplumuna özgü* imiş gibi görme ve göstermedeki acayipliğe değinip geçelim ve bu tür çıkış ve atakların esas *politik özüne* gelelim.

Devrimcilerin toplumsal-politik sürece ne yapıp edip müdahele etmeyi, marjinallikten kurtulmayı gündeme almaları, bunun gereklerini de eksiksiz yerine getirmeyi hedeflemeleri bir şeydir, bunu öne sürüp tüm demokrasi güçlerini sınıfsallıktan ve somutluktan zerrece nasibi olmayan, çoktan cılkı çıkmış "analiz"lere dayanarak, sınıf mücadelesinin bilimsel donelerini safra niyetine bir çırpıda harcayarak, burjuva muhalefetin "kaale alacağı" bir odak olmaya çalışmak bambaşka birşeydir. Böylesi, olsa olsa, burjuva muhalefetle bütünleşmeye hazırlanmak, yani Cunta'ya karşı toplumsal muhalefeti Demirel'lerin, Baykal'ların ne idüğü belirsiz muhalefetine kuyruk etmeyi üstlenmektir.

Bu analizleri yapıp böyle yazıları yazanlar eski keskin "devrimci"liklerinin kendilerini içine soktuğu açmazlar, çıkmazlar karşısında, ve faşizmin aman vermeyen baskısı altında, taa öbür uca savrulup şimdi bu burjuva muhalefet olgusundan pek fazla etkilenmişe, büyük umutlara kapılmışa benziyor. Bu umutlarla "devrimci" yelkenleri hemen suya indirip yıllardır kendilerine biçtikleri misyondan feragat ettikleri anlaşılıyor.

Gerçekler gün gibi ortada. Halk kitlelerinin devlete karşı tepkisinden, "devletle hesaplaşma arzusu"ndan yola çıktığını söyledikleri burjuva muhalefet kesimleri halk kitlelerinin gerçek ve somut özlemlerinden, taleplerinden hiç birisine sahip çıkmadan, faşist generallerin üç yıldır kitleler üzerinde estirdikleri her türlü terör ve baskıya gıklarını bile çıkarmadan, getirdiği her hükümle halk düşmanı 82 "anayasa"sını birkaç malum geçici maddesi dışında tümüyle bağırlarına basarak, NATO Güçlerinin "demokratik" insafına sığınıyorlar, bir "NATO devleti" kavramını kendilerine politik manivela yapmayı hedefliyorlar. Yani bu burjuva muhalefet hiç de *halk kitlelerinin devlete duydukları tepkiden* hareketle —o tepkiyi saptırmak için de olsa— çözüme ulaşmayı düşünmüyor. Tam tersi. Kitlelerin çok somut ekonomik koşullara, sömürüye, kemer sıktırılmaya, demokratik hak ve özgürlüklerinin ellerinden alınmasına ve bunun "anayasal"laştırılmasına, bir başka deyişle tekelci kapitalizmin ürünü faşizmin hayatlarına getirdiklerine ve hayatlarından götürdüklerine tepkisini bu burjuva muhalefet hani nerde, nasıl arkasına almaya çalışıyor? Süleyman Demirel'in "milletin iradesine saygı" gibi, "devlet için millet değil, millet için devlet vardır" gibi tekerlemelerinin muhatabı "millet" bu yazarların sözünü ettikleri "halk kitleleri" midir?

Sınıf kavramından, burjuva politikasından, Türkiye'yi tanımaktan azıcık nasibi olan herkes bilir ki, bu "millet" jargonu bugünkü kapitalist gelişkinlik düzeyine varmış Türkiye toplumunda burjuvazinin iç çelişkilerinin, siyasi iktidar kavgasının malum aracıdır ve muhatabı da, *yine*, halk kitlelerinin düşmanı asker-sivil hâkim kadrolar, mevcut egemen güçlerdir. Burjuva muhalefet Cunta'ya karşı çıkıyorsa bu, doğrudan doğruya bu mihrakları —dışardan da bunların hemcinslerini işin içine katarak— harekete geçirmeyi hedeflediğindendir.

Yeni popülistlerin hareket noktası olan "devlete karşı tepki" ise, salt kendi muhayyelelerinin ürünü, yeni politik eğilimlerinin idealist yansıması olarak beliren, soyut bir "devlet"e karşı kitlelerin yine soyut bir "tepki"sinden başka birşey değildir. Kitlelerin çok somut ve gerçek tepkisinden yola çıkmak ve gereğini yerine getirmek varken, böyleleri işi mistifikasyona dökmüşlerdir, çünkü ancak o mistifikasyon sayesinde, burjuva muhalefete bağladıkları umutların peşinde koşabilirler. Ancak onun sayesinde "Cunta ile burjuva güçler arasındaki çatışmanın kaynağında gerçek demokrasi güçlerine güç katacak, onlara dinamizm verecek ögeler" arayıp bulabilirler. Ancak bu sayede, "kendi demokrasi ve sosyalizm anlayışımız" gibi içerikleri hiç de yeni olmayan, Sosyalist Enternasyonal sosyal-demokratlığından esinlenme teranelerle, "marjinallikten kurtulma" uğruna, burjuva muhalefetçe kaale alınmaya talip olabilirler.

Oysa durum hiç de böyle değil. Sınıfsal olmayan analizler, parti ve her türlü örgüt kavramının sulandırılması, kendiliğindenciliğin öne çıkarılması, "özgün" demokrasi anlayışlarının "keşfedilmesi" vb. ve ayrıca, tam da Cunta'nın "demokrasiye dönüş" yalanlarının kitlelerin bilincinde daha bir aydınlığa çıkma süreci yaşanırken, burjuva muhalefetin muhalefet niteliğinin de, gücünün de, kitleleri harekete geçirme niyet ve yeteneğinin de, 1946'dan 1977'e kadar halk kitlelerinin *coşkulu desteğiyle* (altını biz çizdik) iktidara geldiği iddia edilecek kertede abartılması, bu "özgün siyaset" önerisine eşlik ediyor mu, etmiyor mu? Ediyor! Öyleyse böyle bir platformda halk kitleleriyle özgün hedefler doğrultusunda doğrudan bağ kurma, kitlelerin önünde yeni perspektifler açma iddiası boş bir gevelemedir.

Sözün burasında "mademki demokrasi faslı açıldı, burjuva demokrasisinin ötesinde bir sosyalist demokrasi olduğu vurgulanmalıdır" diyerek bu yoldan zaten "tarihsel olarak devlete karşı olan halk kitleleri içinde bu propagandanın çiçekleneceğini" öne sürmek, hayalcilikten öteye yığınları burjuva muhalefete teslim etmenin "devrimci" ifadesidir. Sosyalist demokrasinin ne olup ne olmadığını *kim* "açıklayacaktır" halk kitlelerine? Yurt dışında yayınlanan bir derginin yazılarıyla mı üstesinden gelinecektir bu işin? Partisi, ittifakları, cephesi olmadan, diğer bir deyişle halk kitlelerinin sınıfsal tabanda örgütlenmeleri bulunmadan, kitlelerin güvenebilecekleri, onlara cazibe merkezi olabilecek bir odak yaratılmadan, üstelik bu konuda Türkiye topraklarında emekleme adımlarını atmayı dahi göze almadan nerede görülmüştür sosyalist demokrasi propagandasının çiçeklendiği?

Olacak şey değil ya, farzedelim sosyalist demokrasi propagandası (sıkı örgütlenmeyi reddeden, yığınların desteğini, onlara en geniş şekilde hitap ederek sağlamayı öngören "Batı"lı metodları nasıl da andırıyor bu yaklaşım!) çiçeklendi, şayet meyva verecekse bu çiçeklenme, kimler toplayacaktır bu meyvaları?! Sosyalist demokrasinin faziletlerini kavrasa bile emekçiler, örgütlü bir alternatif yoksa önlerinde, "devlete karşı olmanın" hıncını yine burjuva muhalefetlerinden birini destekleyerek çıkarmayacak mıdırlar?

(Devamı 13. sayfada)

Doğrusu, Yapıcı Bir Özeleştiridir

Beş zorba generalin "müsaadesine mazhar" olmuş kişilerden oluşturulacak ikinci bir Danışma Meclisi'nin, parlamento adı altında faşizmi kamufle etmek amacıyla sözümona seçimlerle tezgahlanmak istendiği şu günlerde, demokratik hak ve özgürlükler uğruna mücadele verenlerin yeni şartlarda ortaya çıkabilecek yeni imkanları hakkıyla değerlendirebilmek için gerçekci bir durum tespiti yapmaları önem kazanıyor. Çünkü Cunta, demokrasinin "d"sine dahi dönmeden "demokrasiye dönüş" programını uygulayınca –ki biz baştan beri Cunta'nın bu konudaki kararlı tutumuna dikkati çekmiştik– hayalci beklentiler içinde olanlar yine baştan aşağı soğuk bir duş yediler. Cunta'nın "anarşi ve enflasyon canavarları"nı tepelemesinden sonra yönetimi sivil bir idareye bırakacağına inanan ve bu nedenle Cunta'ya "medyun-u şükran" olan kimi egemen çevreler, şimdi fena halde yanıldıklarını görmenin hayal kırıklığıyla –ve de öfkesiyle– demokrasi havarisi kesilmeye başladılar. Baştan beri darbeye ve Cunta'ya karşı olan kimi liberal ya da sosyal demokratlar ise, faşizmden 12 Mart vari bir çıkışın hayal olduğunu bir kere daha kavradılar. Böylece Cunta, bir yandan yığınlar nezdinde iyice teşhir oldu, gerçek zorba karakteri daha bir anlaşıydı, öte yandan da burjuvazinin tümü içinde daha bir tecrit olmağa başladı, baştan beri çıkarlarını temsil ettiği en gerici, en şoven, en emperyalist unsurların dışında kalanların muhalefet dozu yükselmeğe yüz tuttu, öyle ki, kimi sol çevrelerde son dönemlerde burjuva muhalefetten sıkça söz edilmeye başlandı. İşte bu nedenle burjuva muhalefetin de Cunta'ya karşı çıkmak için sahiplendiği veya sahiplenmek zorunda kaldığı demokrasi kavramı üzerindeki muğlak görüşlerin ve spekülasyonların bir defa daha ele alınması, belirsizliklerin üzerine gidilmesi zaruri oluyor.

Demokrasi kavramı üzerindeki muğlaklıkların başlıcası, onun sınıf karakterini gözardı etmekten kaynaklanıyor. Bu yüzden, bu konudaki ısrarlı hatırlatmalarımızın okuyucuda doğurması mümkün – ve de haklı – tepkiler bahasına, yine de demokrasinin sınıf tabanına aldırmaksızın öneriler getiren kimilerine yardımcı olabilmek için, bir kaç ilkesel noktanın altını çizeceğiz.

Biliyoruz, günümüzde başlıca iki türlü demokrasi var: Burjuva demokrasisi ve sosyalist demokrasi. Her demokrasi aynı zamanda bir sınıf diktatörlüğü olduğu için bu iki tür demokrasi de sırasıyla burjuva ve proletarya diktatörlüklerine tekabül ediyor. Çağımızda bu iki demokrasi türü dışında, onlardan nitel olarak farklı bir demokrasi yok.

İkinci dünya savaşı sonrasında gündeme gelen *halk demokrasisi* ise, yine biliyoruz *proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimi* olarak tarif ediliyor. Çünkü halk demokrasisi, işçi sınıfıyla birlikte tüm emekçi sınıf ve tabakalar için demokrasi demek olan proletarya diktatörlüğünden, aynı öze sahip olmak bakımından bir farklılık göstermiyor. Buna mukabil iktidar, *sovyetler* tipinde değil, emekçi sınıf ve tabakaların, çalışan geniş yığınların değişik örgütlerinden oluşan *halk cepheleri* şeklinde somutlanıyor.

İLERİ DEMOKRASİNİN SINIF KARAKTERİ

Yine gelişkin kapitalist ülkelerde sosyalizme barış içinde geçiş yolunun üzerine inşa edilen ve son dönemlerde pek fazla sözü edilmeyen *ileri demokrasi* tezi var. Bu tez, doğal olarak, sosyalizme devrimle geçişin esasını oluşturan burjuva devlet mekanizmasının parçalanmasını, dolayısıyla proletarya diktatörlüğünü ihtiva etmiyor. proletarya partisinin, müttefikleriyle birlikte seçimlerle işbaşına gelmesini, iktidardayken alınacak anti-tekel ve demokratik girişim ve tedbirlerle ekonomide monopol kapitalizmine son verilmesini, devletin demokratlaştırılmasını öngörüyor. Aynı tez iktidara seçimler sonucu gelineceğini öngörmekle, bir başka seçimle iktidarın burjuva partilerine geri verilmesini de kabul etmiş oluyor. Ancak tez aynı zamanda şunu ileri sürüyor: Proletarya partisi ve ortakları iktidara geldikten sonra gerçekleştirecekleri programla daha artan ölçüde yığınların desteğini kazanacakları için bir kere seçimlerle iktidara gelindi miydi, bu süreç toplumsal olarak geri dönüşsüz bir gidiş gösterecektir. Dolayısıyla ileri demokrasi, sosyalist demokrasiye gidişin geçici fakat ilk adımı olacaktır. İleri demokrasi tezinin seçimlerle yeniden iktidarı almak umudu kalmayan burjuvazinin karşı devrimci girişimlerinin nasıl önlenebileceği konusuna getirdiği cevap ise, *örgütlü yığınların teyakkuzu ve caydırıcı gücü* karşısında burjuvazinin bu tür girişimlere cesaret edemeyeceği, etse bile gereken cevabı alacağı olmuştur.

Adına ileri demokrasi densin, denmesin, Avrupa'nın bazı gelişkin kapitalist ülkelerinde komünist partiler, çeşitli kombinezonlarla son dönemlerde az sayılmayacak iktidar deneyleri yaşamışlardır. Bu gün sanırız Fransa ve San Marino dışında iktidar ortağı olan komünist partisi yoktur. Ve henüz ileri demokrasi yolundan sosyalizme geçmiş, veya bu yolda ilerleyen hiç bir ülke bulunmamaktadır. Şili'de yaşanan benzeri bir deney, iktidarda alınacak tedbirlerle yığınların desteğinin artacağı tezini doğrulamıştır. Ancak yığınların örgütlü gücü karşı devrimci girişimleri caydırmağa yetmediği gibi, Pinochet darbesini de bastıramamıştır.

Konumuz açısından ileri demokrasi hangi kategoriye girmektedir? İşçi sınıfı müttefikleriyle birlikte iktidarda olmasına rağmen, ileri demokrasi bir proletarya diktatörlüğü değildir. O halde burjuva diktatörlüğü müdür? Ordusuyla, polisiyle, mahkemeleriyle, cezaevleriyle, burjuva devlet mekanizması varlığını sürdürdüğüne göre, büyük burjuvazinin hukuki konumu fiilen devam ediyor demektir. Ve bu mekanizmanın başlıca işlevi burjuvazinin üretim araçları üzerindeki mülkiyetini muhafaza etmektir. Şimdi burjuvazinin üretim araçları üzerindeki mülkiyetinin bir süreç boyunca daraltılarak ortadan kaldırılmasıyla birlikte devlet mekanizmasının da demokratlaştırılması sağlandığı oranda sosyalist demokrasiye yaklaşılacaktır. Ama tekelci sınıf istenildiği kadar kuşatılsın, devlet istenildiği kadar demokratlaştırılsın, sadece emekçi sınıf ve tabakalar için demokrasinin geçerli olduğu noktaya gelinmedikçe nitel anlamda burjuva demokrasisinin sınırları aşılmış olmaz. Kaldı ki işçilerin, kapitalist bir düzende kağıt üzerinde ne kadar çok demokratik hak ve özgürlüklere sahip

olursa olsun, bunları gerçek anlamda kullanamamalarının başlıca nedeni, burjuvazinin üretim araçları üzerindeki mülkiyeti ve üretimde yegane söz ve karar sahibi olmasıdır. Bu nedenle ileri demokraside tekelci mülkiyet ilişkilerine son verilene dek, işçilerin, emekçilerin kendi demokrasilerini hayata geçirmeleri tam anlamıyla mümkün olamaz. Bu açıdan bakılınca da ileri demokrasi demokratik hak ve özgürlüklerin olabildiğince yaygın kullanılmasında büyük birikimler sağlasa bile burjuva demokrasisinin sınırlarının aşılması anlamında nitel bir sıçramaya, üretim araçları üzerindeki tekelci mülkiyet ilişkileri ortadan kaldırılmadıkça yani büyük üretim ve dolaşım araçları millileştirilmedikçe sahne olamaz.

"ULUSAL DEMOKRASİ" NEDİR?

Son dönemlerde ileri sürülen bir demokrasi türü de "ulusal demokrasi"dir. Kimi Latin Amerika ülkelerinden sonra, şimdi TKP Cunta'ya karşı ulusal demokrasi teziyle ortaya çıkmaktadır.

Deyim olarak ulusal demokrasi, hemen burjuva demokrasisini çağrıştırmaktadır. Çünkü tarihsel bir kategori olarak ulus, burjuvazinin önderliğinde meydana gelmiştir ve burjuvazinin damgasını taşır. Bu gün de Türkiye için ulusal bir demokrasiden söz edildi miydi, bu Türk olan ya da Türkiye toprakları üzerinde yaşayıp TC hüvviyet cüzdanı taşıyan herkesin katılacağı bir demokrasi demektir. Ki, bu düpedüz burjuva demokrasisidir. Zaten şu veya bu ölçüde demokrasi yanlısı burjuva unsurların, çevrelerin, sözcülerin istedikleri ve önerdikleri de böyle bir demokrasidir. Yine şu veya bu eksiklikleriyle, kısıtlılıklarıyla, aksamalarıyla 1946'dan 1980'e kadarki dönemde var olan demokrasi de, sınıf, tabaka vb. kökenine bakıldı mıydı –büyük ölçüde kağıt üzerinde de olsa– tüm Türk vatandaşları için geçerli olan bir "ulusal" yani "milli" demokrasi idi. Nasıl ki, bu gün ABD'deki demokrasi ulusal ise, Almanya'daki, İngiltere'deki vb. ulusal iseler... Eğer "ulusal demokrasi"den bir ulusun, ulus olarak tümünün çıkarlarını kollayan bir demokrasi kastediliyorsa, ve sınıf muhtevası açıkça belirtilmiyorsa, yapılan sadece ve sadece bir tür burjuva demokrasisini yeniden isimlendirmektir. Şayet TKP burjuva demokrasisi deyimi sol çevrelerde tepki uyandırır endişesiyle bu yolu seçmiş ise bir diyeceğimiz yoktur.

Ya da "ulusal demokrasi" deyimiyle –ajitatif bir değeri olur gerekçesiyle– Türkiye'yi emperyalizme bağımlıyan ilişkilerin toplumdaki taşıyıcıları ve temsilcileri dışlanmak isteniyor olabilir.

Bu gün Türkiye'yi fiilen emperyalizmin ileri karakolu haline getiren, emperyalizmle iş ve kader birliği içinde olanlar tekelci burjuvazinin başını çektiği tüm egemen güçlerdir. Emperyalizme bağımlılık nedeniyle devamlı zarar görenler, çıkarları emperyalizmin boyunduruğundan bir an önce kurtulmayı gerektirenler ise tüm emekçi sınıf ve tabakalardır. Türkiye' de milli burjuvazi bulunmadığı, orta burjuvalar da, yan üretim birimleri ve dağıtım şebekeleri kanalıyla tekelci burjuvaziye – eşitsiz ilişkiler içinde de olsa – bağımlı oldukları için, emperyalizme bağımlılıktan kurtuluş ve bağımsız bir Türkiye hemen tamamıyla çalışan geniş yığınların hedefidir. Zaten Türkiye'nin bağımsızlığının ancak anti-emperyalist bir halk devrimiyle gerçekleştirilebileceği hükmü de bu somut durumdan kaynaklanmaktadır. Şimdi TKP'nin "ulusal demokrasi"den kastettiği Türkiye'nin bağımsızlığından yana olanlara özgü bir demokrasi ise, görüldüğü gibi bunun bilimsel adı, halk demokratik devriminden sonra gerçekleşecek olan *halk demokrasisi*dir, yani proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimidir.

TKP VE ULUSAL DEMOKRASİ

Ulusal demokrasinin, burjuva mı, yoksa proleter mi, hangi tür demokrasinin özgül bir türü olabileceği üzerindeki bu iki yaklaşımdan bir sonuca varılamayacı ortada. Acaba TKP'nin kendi dediklerinden, ulusal demokrasi hakkında bir çıkarsama yapılamaz mı, bunun ne tür bir demokrasi olduğu anlaşılamaz mı? TKP, son yayınladığı "Eylem Programı"nda şöyle diyor.

"TKP'nin tüm halk yığınlarıyla ve ulusal demokratik güçlerle ortak olarak ulaşmak istediği güncel amaç, Türkiye'yi bir nükleer savaştan korumak, ülkemizi ABD emperyalizminin jandarması yapma planlarını bozmak, gerici askersel rejime, hangi kılığa girerse girsin, son vermek ve ulusal demokrasiyi gerçekleştirmektir.

Barış ve ulusal demokrasi istemi, emperyalizme ve cuntaya karşı güçlerin, 12 Eylül rejimini destekleyen büyük kapitalistlerin ve toprak ağaların dışında, bu rejimden zarar gören tüm sınıf ve katmanların gereksinimidir.

Ulusal demokrasi tüm ulusal demokratik güçlerin işbirliği, yığınsal halk hareketinin yeniden örgütlenmesi ve atılıma geçmesi olmadan gerçekleşemez. Bu süreçte silahlı kuvvetlerin yurtsever kesimlerinin halkla işbirliği büyük bir önem taşıyor.

TKP hiç bir önkoşul ileriye sürmeden emperyalist saldırgan politikaya ve cuntaya, şu yada bu ölçüde karşı çıkan, burjuva politik güçleri de içinde, tüm demokratik muhalefet güçleriyle işbirliğine hazırdır."(...)

"Ulusal demokrasi bugünkü rejime son vermekten ve ona son verenlerin hükümetini kurmaktan geçiyor." (adı geçen broşür sf. 17)

Görüldüğü gibi "ulusal demokrasi" nin ne olduğu, sınıfsal temeli, niteliği hakkında somut açıklıklar yok. İkinci paragraftaki sözlerden hareket ederek ve "olmayana ergi" diye adlandırılan metodu kullanarak "ulusal demokrasi"nin işçilerin, her boydan köylülerin, şehir ve kır küçük burjuvalarının, orta katmanların ve tekel dışı burjuvazinin –veya TKP'ye göre ulusal burjuvazinin– "gereksindikleri" demokrasi olduğunu çıkarabiliriz. Dördüncü paragrafın ilk cümlesi ise TKP'nin "ulusal demokrasi"den muradının ne olduğunun anlaşılmasını bir hayli zorlaştırmaktadır. Bu cümle siyasi planda ulusal demokrasi için mücadele edecek güçlerin kapsamını belirlemektedir. Fakat söz konusu Türkiye gibi somut, verili bir ülke olduğu halde tanımlar soyut olduğu için, eşya ismiyle çağrılmadığından demokrasi güçlerinin somut olarak kimler olduğu açığa çıkmamaktadır. "...emperyalist saldırgan politikaya ve Cunta'ya...karşı çıkan, burjuva politik...demokratik muhalefet güçleri" kimlerdir? Bu günlerde Cunta'ya ateş püskülen bir bölüm AP'liler bu güçlerin içinde midirler? Ya da MSP'nin çeşitli kanatlarıyla CHP'nin bu burjuva politik güçler içindeki –veya dışındaki– konumları nelerdir?

Kimler ulusal demokrasi için mücadele edecek ise bunların somutlanması gerekir. Ancak buraya kadar ki, söylenenlerden çıkardığımız kadarıyla ulusal demokrasi, burjuva demokrasisinden farklı bir şey değildir. Gene aynı broşürün 6. sayfasındaki:

"Barış ve Ulusal Demokrasi" programının, sosyalizme yolu açacak olan devrimin ilk aşamasının programı olmadığı açıktır." şeklindeki cümle de

bu yargımızı kuvvetlendirmektidir.

DEVRİM VE ULUSAL DEMOKRASİ

Oysa hatırlanacaktır. TKP'nin bir zamanlar önerdiği bir UDC vardı ve bu UDC de ulusal demokratik güçlerin cephesi olarak tanımlanıyordu. Ve gene bu UDC, TKP'nin öngördüğü devrimin ilk aşaması olan "ileri demokratik devrim"i gerçekleştirmek misyonuyla yükümlüydü. Bu niteliğiyle de *devrimci* bir cephe olarak sunuluyordu.

Bu görüş açısı yakın zamanlara kadar muhafaza edilmişti. 1982 MK raporunda sahip çıkılan 1981 MK raporundaki şu satırları yeniden hatırlatmak istiyoruz.

"Ulusal demokratik güçlerin cephesi tüm bu istemler için savaşımlar sürecinde ortaya çıkacaktır. Eğer güçlü bir anti-emperyalist, demokratik halk hereketiyle silahlı güçlerin yurtsever kesimleri arasında bir bağlaşıklık kurulması başarılırsa, bu daha ilk adımda ordu ve cunta içindeki en gerici, amerikancı güçleri bozguna uğratabilir. Bu güçlerin birliği cunta rejimine son verebilir. Ulusal demokratik güçlerin geçici devrimci hükümeti kurulabilir." (sf. 31)

Daha bir süre öncesine kadar ulusal demokratik güçlerin hedefi askeri diktatörlüğü devrimle yıkmak ve yerine "devrimci bir hükümet" getirmek olarak belirleniyordu. Ve bu devrim de, TKP'nin öngördüğü iki aşamalı devrimin birinci aşaması şeklinde takdim ediliyordu. Eğer bu devrim yine TKP'nin iddia ettiği gibi ikinci aşama olan sosyalizme geçmenin ilk aşaması olacak ise, ulusal demokratik güçler vasıtasıyla gerçekleştirilen devrimin ilk aşamasındaki demokrasinin de burjuva değil *proleter nitelikli* olması zorunludur.

Şimdi TKP açısından izaha muhtaç garip bir durum çıkmıştır ortaya: Daha kısa bir süre öncesine kadar ulusal demokratik güçler Cunta'yı devrimle yıkacaklardı. Bu halde ulusal demokratik güçlerin devrimcilerden oluşması zorunludur. Ve kuracakları demokrasinin de, devrimci, yani günümüz şartlarının Türkiye'sinde halk demokratik nitelikli olması gerekir. Demek ki bu halde *burjuva demokrasisi aşılmış* olacaktı.

Oysa şimdi TKP aynı ulusal demokratik güçlerin, "demokratik burjuvaları" da içerdiği açıklamasını getirerek, devrimin ilk aşamasını değil, ondan önce Cunta rejimine son vererek yerine demokratik bir hükümet getirmekle yükümlü olduklarını söylüyor. Böyle olunca da Cunta'dan sonraki demokrasinin, TKP'nin önerdiği ulusal demokrasinin niteliği *burjuva sınırları aşmıyor.* İşte muğlak deyimlerle yola çıkmanın, kavramlara gereken önemi vermemenin, demokrasinin soyut sözüne değil mutlaka sınıf özüne bakılması gerektiğini kavrayamamanın yol açtığı vahim çelişkiler!...

TKP "ulusal demokrasi" adını verdiği rejimde iktidarın somut olarak neler yapacağını da açıkça dile getirmemektedir. Böyle olunca "ulusal demokrasi"nin nasıl bir demokrasi olacağı yine meşkuk kalmaktadır.. Şu cümleden sonra bir seri anti-emperyalist, barışçı, demokratik, ekonomik talepler sıralanmaktadır.

"TKP daha bugünden ve ulusal demokrasi güçleri erki aldığı dönemde, aşağıdaki amaçlara ulaşmak için çalışacaktır." (a.y. sf. 17)

Bu ibare son derece muğlaktır. Sözgelimi bir komünist partisinin "daha bu günden sosyalizm amacına ulaşmak için çalışması" –geçtik mümkün olmasını– zorunludur. Bu onun asla ihmal edilemeyecek ileri stratejik hedefidir ve bu amaç her fırsatta, her zaman işçilere, emekçilere gösterilemek, anlatılmak, onların bilinçlerine kazındırılmak zorundadır..

Acaba TKP yukardaki cümleyle neler yapıldığında mı "ulusal demokrasi"nin gerçekleşebileceğini ifade etmek istemektedir? Böyle olduğunu varsaydığımız takdirde TKP'nin önerdiği ulusal demokrasinin, bir tür burjuva demokrasisi olduğu, hatta kıyaslamak için bir örnek verelim, İskandinavya'daki bir kısım burjuva demokrasilerinden de nisbeten geri bir demokrasi olduğu ortaya çıkar.

Tartışma konumuz TKP'nin önerdiği demokrasinin nicelikleri değil, niteliğidir. TKP bundan kısa bir süre öncesine kadar Cunta rejimine devrimle son verileceğini savunuyordu. O zamanlar bu belirlemeyi eleştirmiş ve bunun yanlış bir politika tespiti olduğunu göstermiştik. Şimdi TKP, Cunta'nın burjuva demokratik güçlerin de katılımıyla daha geniş bir cephe tarafından devrilebileceği, yerine burjuva demokratik nitelikte bir hükümet oluşturulacağı noktasına gelmiş ve faşizmden çıkışın bilimsel ilkelerine bir hayli yaklaşmıştır. Böylesi hep vurguladığımız diğer zorunlu şartlar da yerine getirildiğinde faşizme karşı mücadelede ortak bir cephe içinde TKP'yle birlikte yer alınabilmesi açısından eskisine kıyasla daha elverişli bir durum yaratmaktadır. Ancak neyin, nasıl, ne gibi yollardan yapılacağı konularının berakklığa kavuşturulması için demokrasi üzerindeki muğlaklıkların giderilmesi şarttır.

DEMOKRASİ VE DEVRİM

Demokrasinin sınıf temeliyle ele alınması gereğine riayet etmemek yüzünden TKP bir başka yerde şunları söyleyebilmektedir.

"....Faşist diktatörlüğün yıkılmasından sonra oluşacak demokrasiyi, devrimin ilk aşamasından tümüyle koparan, her ikisi arasına Çin seddi çeken, ulusal, demokratik savaşımın amacını sıradan bir burjuva parlamenter rejimle sınırlayan, böylece işçi sınıfının devrimci perspektifini bulandıran, yığınları pratikte, cuntayla üstten pazarlık yaparak, rejimi adım adım sözde "demokratikleştirme" yanlısı burjuva muhalefetinin peşine takma sonucu doğuracak olan 'kuyrukçuluk' eğilimine karşı uyanıklığı artırmak gerekir. Bu sağ oportünist çizgi, özellikle, seçim sonrasında olası açık burjuva muhalefetinin sahneye çıkmasıyla belirecek olan legalist düşlerin etkisi altında ciddi bir tehlike durumuna gelebilir."(Atılım, Ağustos 1983, sf. 11)

Alıntının başlangıcında sözü edilen demokrasi TKP'nin öngördüğü "ulusal demokrasi" olsa gerektir. Yine TKP'nin kendi belirlemeleri, bu demokrasinin düpedüz bir burjuva demokrasisi olduğu sonucunu vermektedir. Böyle olduğu için de TKP'nin iddia ettiğinin tam tersine, proletaryanın asgari programı ise stratejik hedefi olan halk demokrasisiyle, Cunta'nın devrilmesiyle oluşacak demokrasi arasında *elbette Çin Seddi* vardır. Hem de halk demokratik devrimiyle aşılması, ya da yıkılması gereken Çin Seddi vardır. Çünkü bunlardan ilki, Cunta sonrası demokrasisi, özünde burjuva demokratiktir, öteki halk demokrasisi, proletarya diktatörlüğünün özgül biçimidir. Eğer bu iki en zıt, en antagonist çelişkili rejim arasında duvar yoksa daha nerde vardır? Cunta devrilecek, bir adım daha atıldı mıydı devrimin ilk aşamasına geçilecek?! Nerde görülmüş böylesi?

Defalarca altını çizdik. Cunta mutlaka burjuva demokratik sınırlar içinde kalınarak devrilecektir diye bir şart yoktur. Hem bilim, hem devrimci pratik gösteriyor ki, faşizm proleter nitelikli bir devrimle de altedilebilir. Yeter ki, faşizme karşı mücadele sürecinde bunalımlar yaygınlaşsın, devrimci durum şartları gere-

ğince olgunlaşsın ve proletarya müttefikleriyle birlikte böyle bir ihtimale karşı hazırlıklı olsun. Bu halde burjuva demokrasisi ile yetinmek devrime ihanettir. Yapılacak olan, burjuva demokrasisinden ileri gitmeyenlerle, gidemiyenlerle yol arkadaşlığına son vermek, araya kalın bir çizgi çekmek ve emekçi halkı devrime ulaştırmaktır.

Ama yine hem bilim, hem anti faşist mücadelenin dünya pratiği gösteriyor ki, faşizmden devrimle çıkış sadece göz önünde tutulması gereken bir *ihtimaldir. Esas olan tüm demokrasi güçlerinin seferber edilmesiyle faşizmden bir an önce çıkıştır.* Bu nedenle de *antifaşist mücadelenin programı* nitel olarak *burjuva demokratik sınırları aşamaz,* aşmaması gerekir, yoksa proletarya yanına burjuva demokratik antifaşist muhalefet güçlerini alamaz, faşizme karşı en geniş cephenin oluşmasını başaramaz. Böylece faşizmin ömrü uzamış olur.

Ama proletaryanın burjuva demokratik güçlerle geçici yol arkadaşlığı, Cunta'nın devrilmesiyle ve tüm demokratik hak ve özgürlüklerin toplumda yaygın bir şekilde geçerli kılınmasıyla son bulur. Bundan sonra işçi sınıfının acil hedefi ve görevi emekçi halk güçleriyle birlikte kendi devrimine, halk demokratik devrimine yürümektir. Ve bu yolda da aşması gereken zorlu bir duvar gerçekten vardır. Bu da burjuva güçlerin devrime karşı direnmeleridir. Bu süreçte sağa savrulma tehlikesi varsa, bu asıl, devrimi ve devrimin karşısındaki güçlerin önemini kavrayamamaktan, bu nedenle "ulusal demokrasi" olarak sunulan bir tür burjuva demokrasisinden, ileri demokratik devrim adı verilen aşamaya kolayca atlanabileceği zehabından kaynaklanır. Ancak TKP programında belirlenen ileri demokratik düzenin özü bakımından burjuva demokratik olduğu ileri sürülürse denecek bir sözümüz olmaz!

Kaldı ki sağ oportünizm tehlikesine karşı yukarıdaki uyarıyı yapan TKP'nin kendisi bu dedikleriyle hiç tutarlı değildir. Eylem Programı'nda belirlediği talepler için, TKP kendisinin "ulusal demokrasi güçleri"nin iktidarı aldığı dönemde, bu amaçlara ulaşmak için çalışacağını ifade etmektedir. Burada yerimizin yetersizliği nedeniyle alıntı yapamadığımız bu taleplerin tümünün burjuva demokratik sınırlar içinde kaldığını daha önce belirtmiştik. Ve yine vurguluyoruz ki, bu taleplerin hepsi gerçekleşse Türkiye söz gelimi bu gün Yunanistan'da olduğundan daha ileri bir demokrasi seviyesine ulaşacak değildir. İşte bir parti kendisini, Cunta yıkıldıktan ve yerine öngördüğü türden bir rejim kurulduktan sonra dahi sırf burjuva demokratik taleplerle sınırlayacak ise, işte asıl o zaman kuyrukçuluk, sağ oportünizm tehlikeleri beliriyor demektir, işte asıl o zaman kapitalizmle sosyalizm arasında zaten var olan fakat mutlaka aşılması gereken Çin Seddi önünde yılgınlığa düşüyor demektir.

MÜCADELEDE İŞÇİ SINIFININ ROLÜ

TKP, kendi önerdiği Cunta sonrası "ulusal demokrasi"nin burjuva demokratik sınırı aşmayan talep ve hedefleri yerine getirmekle, ulusal demokratik güçlerin hükümetini yükümlü kılınca burada işçi sınıfına düşecek payı da ciddiye almamış olmalı ki:

"TKP için böyle bir hükümete (Cunta sonrasının hükümeti) katılmak, demokratik işbirliği yapmanın ön koşulu değildir. TKP hükümete ister katılsın, isterse katılmasın, işbirliği yapan güçlerin ortak amaç ya da programını uyguladığı ölçüde onu destekleyecektir." (a.y. sf. 17) diyor.

Cunta'nın devrilmesinden sonra oluşacak hükümete katılmak veya katılmamak, mücadele içindeki güçler dengesine, oluşacak işbirliklerine, Cunta'nın yıkılış şartlarına, ortaya çıkacak yeni duruma v.b. bağlıdır, elbette bugünden yüzde yüz kesinlikle kestirilemez. Ama böyle diye iktidar mücadelesi bugünden böylesine gayri ciddi belirlenemez. Günümüzde faşizme karşı mücadelenin başını çeken sınıf olarak proletarya, siyasi hareket olarak da proletaryanın siyasi otoritesidir. Bu, hem teorik olarak böyledir, hem de günümüz Türkiye'sinde böyle olmaktadır. Bu gün Evren faşizmine karşı mücadeleyi en ön safta yürütenler marksist leninistlerdir. Bunlarla birlikte diğer emekçi karakterli siyasi akımlar da mücadele vermektedirler. Yine Kürt ulusal demokratik hareketi, faşizme karşı direnmekte, mücadele vermektedir. Burjuva demokratik sınırlar içinde dahi kalsa, demokratik hak ve özgürlüklerin savunulması, bu uğurda faşizme karşı savaşılması her şeyden önce proletaryaya, onun emekçi müttefiklerine düşmektedir. Burjuva demokratlar ise ya bekle gör taktiği uygulamaktadırlar, ya da Cunta'nın izin verdiği sınırları az biraz zorlamanın yeni yeni gayretleri içindedirler. O halde fiilen mücadelenin içinde, ön safında yer alanlar, mücadelelerinde ciddi olduklarını yığınlara göstermeli, onlar tarafından ciddiye alınmak istiyorlarsa, yani fiili öncülüğü yığınsal önderliğe dönüştürmeğe niyetliyseler kendilerini Cunta sonrası iktidarının sahiplerinden birisi olarak görmek ve bu olguyu kitlelere de göstermekle yükümlüdürler. TKP'nin yukarıdaki yaklaşımı ise Cunta'ya karşı mücadele vermesi beklenen burjuva demokratların lütfuna kendini bağlamış izlenimini veriyor. Bu gün Cunta'ya karşı fiilen verilmekte olan mücadelenin ön safında yer alanlar, işçilere, emekçilere, diğer demokrasi güçlerine verdikleri antifaşist mücadele ile örnek olamayanlar, yani demokratik hak ve özgürlüklerin savunulması mücadelesini bihakkın yerine getirmeyenler, ancak böyleleri kendilerini Cunta'nın devrilmesinden sonra iktidarın ortaklarından birisi olarak ileri sürmeye cesaret edemiyebilir.

TKP'nin bu yaklaşımı Cunta'ya karşı verilmekte olan mücadelenin örgütsel bir cepheleşmeye de varamayacağı zehabında olduğunun işaretidir. Oysa hem yine aynı metinde, hem daha başka pek çok yerde TKP Cunta'ya karşı işbirliğinin, cepheleşmenin hayati önemine dikkati çektiğine defalarca şahit olmuşuzdur. Madem ki Cunta'yı devirmek için en geniş demokrasi güçlerinin birlikte davranması bunca önemlidir, Cunta'nın devrilmesini hedefleyen bir işbirliğinde, bu demokrasi güçleri Cunta sonrasında nasıl bir iktidar kompozisyonu öngördüklerini yığınlara açıklayacaklar mıdır? İktidar hedefi somut olarak belirlenmezse bu çok gayri ciddi olmaz mı? Yığınların, soyut, muhayyel bir iktidar için mücadeleye çekilmesi çok daha zor olmaz mı?

Ya da Cunta'ya karşı mücadelede yer alması istenen ve beklenen demokratik muhalefet mi böyle yapılarak yumuşatılmak istenmektedir? TKP Cunta'ya karşı işbirliğine hazırdır, bunun gereklerini yerine getirecektir, ama kendisinden, Cunta devrildikten sonra hükümetten uzak durulması istendiğinde buna razı olacağını şimdiden ilan etmektedir. O zaman "ulusal demokratik" talep ve hedeflerin yerine getirilmesinin garantisi, geçtik garantisini takip edilmesi kime kalacaktır?

İŞÇİ SINIFI İKTİDAR İÇİN SAVAŞACAKTIR

İşçi sınıfının tavrı, onun adına davrandığını iddia eden TKP'ninki gibi

asla olamaz. Cunta'nın altedilmesi mücadelesinde handiyse bütün sıkıntıyı işçi sınıfı çekecek, tüm zorlukları omuzlayarak, önce belayla başedecek, sonra parsayı toplamayı, daha şimdiden, ortalıkta fol yok yumurta yokken, burjuva muhalefet garanti altına alacak!? Olmaz böyle şey. Olduğuna da rastlanmamıştır.

Elbette öncülük, önderlik, iktidar bileşiminde yer almak, iktidarın yönlendirici unsuru olmak allahın emri değildir ve mücadele içinde fiilen kazanıldığı ölçüde gerçekleşmiş olur. Ama işçi sınıfı, onun siyasi öncüleri bu gün fiilen demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin başını çekiyorlarsa bu konumlarından burjuva muhalefeti ürkütmemek için geri çekilmek durumunda ve niyetinde asla olamazlar. Hükümette yer almak konusunda ısrarlı olunursa bu takdirde işbirliği yapmağa şunlar şunlar, şunlar razı olmazlarmış. Varsın olmasınlar. Bu bir güçler dengesi meselesidir. Eğer Cunta'ya karşı mücadelenin başını ben çekiyorsam, ben yığınsal bir cazibe merkezi olabiliyorsam, sol güçler bu gün bir başlarına da olsa gerçekten sürdürdükleri direnişi tek bir cepheye kanalize edebiliyorlarsa, bundan sonrasını düşünmek, liberal, sosyal, islamcı vb. demokratlara kalmıştır. Anti-faşist işbirliğine yanaşabilirler de, yine başka ülkelerin tarihlerinde gördüğümüz gibi yığınları burjuva muhalefetin peşine almak için ayrı baş çekebilirler de. Ama ne olursa olsun proletarya eşitsiz ilişkilere dayanan işbirliğine razı gelmez, kendisini dışlayan bir hükümet formülüne evet demez. Çünkü siyasi tecrübesiyle bilir ki, demokratik bir programın uygulanmasının kaderi burjuva demokratlarının vaatlerine bırakılamaz.

KOMİNTERN'İN TARİFİNDEN AYRILIŞ

Demokrasinin sınıf karakterini gözden kaçırdığı için zaman zaman çok yanıltıcı sonuçlara varan, bu nedenle de faşizme karşı mücadelenin evrensel ilkelerinden ayrılan TKP, bu seferde *faşizmin sınıf temelinin* belirlenmesindeki dikkatsizliği nedeniyle benzeri bir konum almaktadır. Atılım'ın Eylül 1983 sayısında "Gerçek Direngendir" başlığı altında yayınlanan yazıda şöyle denilmektedir.

"Öte yandan somut gerçeği kalıplara uydurmaya çalışmamak, dogmatizmden kaçınmak gerekir. Faşizmi Türkiye'nin somut koşullarında incelemek gerekir. Türkiye gibi az gelişmiş tekelci kapitalizmin değil, emperyalizme bağımlı ve görece geri bir kapitalizmin egemen olduğu ülkelerde, etkinliğini daha yeni artıran finans-kapitali en gerici, en amerikancı ve ötekiler gibi ayırma çabaları, "ötekiler"i faşizmin suçlarından aklamak ve üstelik bu ötekileri arayıp da bulamamak gibi sağ sonuçlar getirir. Türkiye'de bugün, finans-kapitalin tümü, ayrımsız devlet tekel kapitalizmi ilişkilerinin geliştirilmesinden, ABD emperyalizmiyle en sıkı işbirliğinden ve yayılmacılıktan yanadır ve bu amaçlara ulaşmada tek alternatifleri faşizmdir. Türkiye' de en sınırlısından bir burjuva demokrasisini bile faşizme yeğleyen bir finans kapital kesimi (o finans kapital ki 5-6 holdingten ibarettir) yoktur. Bu analiz, antifaşist savaşımda sağ yaklaşımlara düşmekten korunmak için önem taşıyor." (sf. 8)

Yukardaki paragraf TKP'nin Cunta'ya, faşizme, anti-faşist mücadeleye bakışının "özlü" bir özeti mahiyetinde. Bu açıdan üzerinde durmak gerekiyor.

İlk çarpıcı nokta, TKP'nin, Komintern tarafından belirlenen ve bu gün de geçerliğini koruyan faşizmin evrensel tarifiyle *bağlarını tümden koparması*, ve bunu açıkça ilan etmesidir. TKP'ye göre bu gün Evren Cuntası tarafından uygulanan faşizm, finans kapitalin, en gerici, en şoven, en emperyalist unsurlarının değil ama tümünün açık terörist diktatörlüğüdür. TKP, Komintern'den kendisini ayıran bu sonuca varırken –tüm bilimsel ilkelerden "açı yapmağa" başlayanlar gibi– "kalıplara uydurmağa çalışmamak, dogmatizmden kaçınmak" vb., somut toplumsal, sınıfsal gerekçeler getirmedikçe soyut kalmağa mahkum mazeretlere sığınmağa çalışmaktadır. Bunu da, gerçeklerin dayatması sonucu Cunta'nın faşist olduğunu kabul etmek zorunda kalınca, onun bir süreç boyunca faşistliği iddiasına gerekçe bulmak için yapmaktadır. Oysa böylesi *soyut* mazeretlere sığınacağına somut Türkiye gerçeğine bakabilse ve onu kavrayabilse Komintern'in klasik tarifinin Türkiye için de doğru ve geçerli olduğunu görebilecektir. Böylece de "kalıplara uydurmaya çalışmamak, doğmatizmden kaçınmak" pragmatizminin, –tam anlamıyla şimdi yerli yerine oturan– dogmatizmine düşmekten kurtulabilecektir.

TKP'nin iddiasına göre "Türkiye' de en sınırlısından bir demokrasiyi bile faşizme yeğleyen bir finans kapital kesimi" yoktur. (Klasik tarifte "kesim" değil, "unsurlar" kelimesi kullanılmıştır. Daha önceki yayınlarımızda bu noktanın önemine dikkati çekmiştik.)

Bu iddia ilk başta, Türkiye'de faşizmin şu günlerde gerçekleştiği iddiasını çürütür. Çünkü finans kapital şu günlerde iktidara gelmiş değildir. Uzunca bir süreden beri Türkiye'de tekelci kapitalizm egemendir. Sanayi banka sermayesinin birleşmesi ise yine bu günün olgusu değil, en azından son on yılın bir gerçeğidir. Bütün bunlar doğruysa TKP'nin iddiasının mantıki sonucu, MC iktidarlarının da faşist olduğudur. Çünkü, TKP'ye göre faşizmden başkasına razı olmayan finans kapitalin en has iktidarları Demirel kabineleri olmuşlardır.

MC hükümetleri faşizmi uygulamak istiyorlardı ama demokrasi güçlerinin varlığı ve iyi kötü mücadelesi onların bu niyetlerini gerçekleştirmelerine meydan vermiyordu denebilir. Böyle olduğunu farzetsek dahi, işte tam bu noktada, faşizmin 12 Eylül' de işbaşına geldiğini kabul etmekten başka çare yine TKP mantığına göre kalmaz. Çünkü 12 Eylül'le birlikte demokrasi güçlerine büyük darbe indirildiği ve finans kapitalin faşizmi uygulamasını önleyebilecek demokrasi mücadelesinin ancak bu şekilde bastırıldığı bir gerçektir. Eğer 12 Eylül' de iktidarda bulunan egemen güçlerin başında tekelci burjuvazi, yahut finans kapital var idiyse, madem ki bu zümrenin tek tercihi faşizmdir, TKP' nin kendi mantığı içinde tam da 12 Eylül 1983 günü faşizmin iktidara gelmiş olduğunu kabul etmesinden başka çare kalmaz. Şayet 12 Eylül' den sonraki yönetim faşist değilse, ya darbeyle finans kapitalin egemenliğine son verilmiş demektir, ya da Cunta'nın "tarafsız" olduğunun – generaller de öyle diyorlar– kabul etmek gerekir. İşte, hem bilimin hem de gerçeklerin zorlamasının hiç de hoş olmayan sonucu...

"ÖTEKİLER" KİMLERDİR?

Üstelik tam da bu noktada TKP, Türkiye'nin somutuna bakmayı bilse, arayıp da bulunamayan ötekileri, yani en... en... en... olmayan unsurları görmemesi mümkün değil. Sadece bir Demirel'in kendisi bile neyin faşizm olmadığını, neyin faşizm olduğunu kanıtlamaya yeter.

Finans kapitalin tümünün tercihi mademki faşizmdir, neden finans kapitalin en has *unsurlarından* birisi olan Demirel vasıtasıyla açık terörist

diktatörlüğe geçilememiştir? TKP bu sorunun cevabını bulduğu anda finans kapitalin tümünün tercihinin her zaman faşizm olmadığı gerçeğini görebilecektir. Demirel başbakandı ve ipleri tümden elinden kaçırmış da değildi. Ekibiyle beraber pekala Cunta' nın yanında yer alabilirdi. Hatta darbeyi generallerle birlikte düzenleyebilirdi. Bunlar pekala mümkündür. Ama böyle olmadı. Üstelik Cunta'nın daha sonra Demirel ve etrafıyla birlikte davranma çabaları da Demirel'in yanaşmaması nedeniyle sonuçsuz kaldı. En son generallerin, faşizmi parlamenter kisve altında sürdürmek için işbirliği önerileri de Demirel tarafından reddedildi. Yine BTP kurulur kurulmaz kapatıldı, Doğru Yol'a izin verilmedi, "uyarıcı" makaleler yayınladıkları için gazeteler kapatıldı v.b. Bütün bunların anlamı ne? Demek ki, baştan beri iş başında bulunan "en gerici, en şoven, en emperyalist" unsurlar, iktidarı finans kapitalin tümünün çıkarlarını dengeli bir biçimde temsil etmekten yana olan "ötekiler"le paylaşmaya niyetli değiller.

İşte bu noktada klasik tarifte "kesim" değil de (TKP "kesim" diyor) "unsurlar" teriminin neden kullanıldığı bir kere daha önem kazanıyor. TKP'nin yanılgısı finans kapital içinde kesimler aramasından ve onu 5-6 holding derekesinde görmesinden geliyor. Oysa finans kapital, sınıf olarak onun çıkarlarını savunan ve bununla görevli tüm *unsurlarıyla*, patronuyla, şirket-banka yöneticileriyle, yüksek rütbeli generaller dahil büyük bürokratlarıyla, politikacısıyla bir bütündür. Meseleye böyle yaklaştığımızda ve finans kapitali 5-6 holdinge indirgediğimizde, Hitler, Göbbels, Himler gibi Alman faşizminin başta gelen uygulayıcısı en azılı Nazilerin, Lüdendorf gibi faşist genelkurmay başkanlarının hangi kartellerin patronları oldukları sorusu da cevapsız kalır. Buna karşılık "unsurlar" deyimi meselenin Türkiye somutunda açıklık kazanmasını da mümkün kılar.

BURJUVA MUHALEFET VE KİTLELER

Konunun bu şekilde vuzuha kavuşturulması, TKP'nin iddia ettiği gibi "ötekiler"in "faşizmin suçlarından aklanması..gibi sağ sonuçlar" getirir mi? Bu, mücadelede izlenecek yola, politikaya bağlıdır.

Şayet, yukardaki tahlillerden sonra, "Demirel ve etrafı Cunta'ya karşı direniyorlar, demokrasiden yanalar, onlarla Cunta'ya karşı mücadelede işbirliği yapılabilir ve yapılmalıdır" noktasına varılırsa bu elbette ki sağ bir sonuçtur. Ama "ötekiler"in gerçekten varolmaları illa sağ politikalar izlenmesi sonucunu getirmez. *Cunta'ya karşı mücadelede bizim temel kıstasımız demokratik hak ve özgürlüklerin kayıtsız şartsız savunulmasıdır.* Bunlar da somut olarak madde madde belirlenmiştir. Örnekse kim ki bu "anayasa"nın kaldırılıp yerine demokratik bir anayasanın getirilmesinden yana değildir, kim ki sınırsız grev hakkını kabul etmemektedir, kim ki faşizm suçlularının yargılanmasına yanaşmamaktadır, bizim böyleleriyle birlikte atılacak tek bir adımımız dahi yoktur, olamaz.

Şimdi Demirel ve etrafı böylesi ve benzeri demokratik hakların savunulmasına yanaşırlar mı? Elbette yanaşmazlar! Onların sınıf karakteri ve toplumsal işlevleri buna müsaade etmez. AP vb. siyasi hareketlerin demokrasiye karşı genel tutumları düşmanlıktır. Çünkü demokrasi düşmanlığı tekelci burjuvazinin tekelcilik kertesinden kaynaklanır. Ve bu nedenle de demokrasiyi onlar hiç bir zaman özde savunmazlar. Ne zaman ki, demokrasi kendilerine de yasaklanır, onlar o zaman sözde demokrasi havarisi kesilirler, soyut demokrasi edebiyatı yaparlar.

İşte bu noktada "ötekiler"in varlığını görmezden gelirsek, hâlâ daha gözü bu "ötekiler"de olan yığınları da görmezden gelmek gibi "sol" bir sonuca varırız. Ve böylece yığınları burjuva muhalefete, onun etkinliğine terketmiş oluruz. Oysa "ötekiler" gerçekten varsalar. Bu Cunta'nın tecrit edilmesi açısından mutlaka ve özenle ele alınması gereken bir olgudur. Çünkü "ötekiler"in göstermelik demokratlıkları dahi, "Askeri yönetim sözünü tuttu, demokrasiye dönüyor, kendisine tam anlamıyla destek olalım" demelerinden bin kere daha evladır. Tekelci burjuvazi içindeki bu çatlak, "ötekiler"in etkinliğindeki kitlelerin Cunta'ya karşı tutum almalarına şu veya bu ölçüde olumlu katkıda bulunur ve daha önemlisi, demokratik hak ve özgürlükleri gerçekten savunan bizlerin yığınlarla bağıntımızı daha kolaylaştırır, onların bizlerle, sahte demokrasi havarileri arasındaki farkı kavramaları için elverişli bir durum yaratır, böylece burjuva demokratlarının etkinliğindeki insanların kendi saflarımıza kazanılması imkanları artır.

TKP ve AP ile İŞBİRLİĞİ

Ya da "ötekiler"in varlığı inkâr edilmekte ısrar edildi miydi, işte asıl tam bu noktada sağ sonuçlara varmak tehlikesi mevcuttur. Madem ki, finans kapital içinde "öteki" unsurlar yoktur, o halde Demirel ve etrafı, burjuva muhalefetin bir bölümü olarak —TKP'nin ustalığına göre— faşizme karşı mücadelede işbirliği yapılabilecek bir kesim durumundadırlar demektir. Bu söylediğimiz bir spekülasyon değildir. Çünkü daha bu yılın başlarında, o zaman ki TKP G. Sekreteri şöyle diyordu:

"Bizim çözümlememiz, bugünkü rejime karşı kurulacak cephenin olası bileşimini de gösteriyor. Örneğin faşist bir rejimde bizimle geçici, taktik bir işbirliğine yanaşması olası olan kimi küçük burjuva, dahası kimi tekelci çevrelerin, bugünkü durumda cephede yeri yoktur. Çünkü bunlar tümüyle gerici dikta rejiminin dayanaklarını oluşturuyorlar. Politik alanda da, bunların temsilcisi olan AP'nin cuntayla arasında ikincil çelişkiler olsa da- bugün ortak bir cephede yer alması söz konusu değildir." (D. Türkiye, sayı 13, sf. 12)

TKP o günlerde Cunta'yı neden faşist olarak nitelemediklerini savunmak için bu görüşleri ileri sürüyordu. Demek ki, TKP'ye göre eğer faşist bir rejim iktidardaysa, ona karşı işbirliği yapılabilecek tekelci çevreler olacaktır. Bu gün Cunta artık faşistleştiğine, TKP yukardaki alıntıda Cunta'ya muhalif tekelcilerin temsilcisi olarak AP'yi gördüğüne ve AP ile Cunta arasındaki çelişkiler daha derinleştiğine göre TKP için Demirel ve çevresiyle faşizme karşı işbirliği yapmanın da vakti gelmiş demektir!

TEK YOL DEVRİM Mİ?

TKP'nin, Türkiye finans kapitalinin faşizmden başka çaresi olmadığını, yegane tercihinin faşizm olduğunu iddia etmesi, faşizmden çıkış için de bu mantığa uygun bir sonuca varmasını gerektirir. Bugünkü faşist Cunta —TKP'ye göre— finans kapitalin tamamının iktidarı olduğuna göre, Cunta'nın devrilmesi, tekelci burjuvazinin tümünün iktidarına son verilmesiyle eş anlamlıdır. Bir başka deyişle finans kapital iktidarda olduğu sürece, başka tercihi olmadığı için devamlı faşizmi uygulayacak demektir. O halde faşizmden kurtulmak için finans kapitalin egemenliğine son vermekten başka çare yoktur. TKP'nin faşizm yorumunun doğal sonucu budur. Tür-

kiye şartlarında ise finans kapitalin egemenliğine son vermenin bir tek yolu vardır: Halk demokratik devrimi. Yani "finans kapital için tek yol faşizm" demenin tutarlı sonucu da "faşizme karşı tek yol devrim" demektir. Oysa TKP geldiği son noktada bunu yerinde bulmamakta ve doğru olarak demokratik bir program savunmaktadır. TKP niye devamlı çelişik pozisyonlara düşmektedir? Cunta'nın yenilerde faşistleştiğine gerekçe bulabilmek için hem bilim, hem de Türkiye gerçeklerini alabildiğine zorlamaktadır da ondan.

Bir nokta daha. Faşizmin finans kapitalin tümünün mü, yoksa bir kısım unsurlarının mı iktidarı olduğu sorunu, eğer bir kısım unsurlarının dersek diğerleriyle işbirliği yapmak imkanı çıkar türünden pragmatik sonuçlara varmak için ele alınmış hiç değildir. Dimitrof'ta, faşizme karşı mücadelede bir kısım tekelci çevrelerle işbirliği yapılabileceğine dair tek kelime yoktur. Hatta tekel dışı burjuva çevrelerin dahi adı geçmez. Çünkü burada asıl önemli olan, hangi burjuva çevrelerle işbirliği yapılacağından çok, faşizmle onlar arasındaki çelişkilerden yararlanıp yığınlara daha fazla ulaşabilmektir.

TAHRİFAT SAHİBİNİ YARALAR

Son olarak yazımızın önceki bölümlerinde sözü geçen "Gerçek Direngendir" başlıklı Atılım yazısında gazetemizle ilgili bazı iddialara kısaca değinmek istiyoruz. Orada şöyle deniyor:

"Örneğin Kitle dergisi, BTP'nin kapatılması ve AP ve CHP'li politikacıların tutuklanmasını "31 Mayıs darbesi" olarak niteliyor ve şöyle diyor: "31 Mayıs olayı 12 Eylül'ün bir devamıydı, ama aynı zamanda K. Evren cuntasının yeni bir darbesi niteliğini taşıyordu... Sonuçta yerli finans kapitalin en gerici unsurları ve Reagan yönetimi ağır basmıştır". Kitle dergisi, "31 Mayıs darbesi" ile, rejime, "finans kapitalin en gözü kara unsurları"nın, "tekelci sermayenin en amerikancı unsurları"nın egemen olduğunu belirtiyor. (bak. Kitle, no. 260, sf. 7-10).

Kitle'nin rejimde yeni bir değişikliğin oluşmuş olmasına dikkati çekmesi elbette olumludur. Ne ki, aynı yazıda rejimin 12 Eylül'ün başından beri faşist bir nitelik taşıdığının kanıtlanması için gösterilen zorlama çabalar inandırıcı olmuyor. Yukardaki analizle, Kitle dergisi'nin, rejime ilişkin tutumunda hem dün hem de bugün Komintern'in VII. Kongresi'nin çizgisinden yola çıktığını öne sürmesi uyuşmuyor. Bugün "finans-kapitalin en gerici unsurları"nın ağır bastığını söylerken Kitle, dün değişik bir durumun varolduğunu ister istemez kabul etmiş oluyor. Faşizmin bir sınıfsal temeli vardır. İki farklı sınıfsal temel taşıyamaz. Eğer bir rejimin sınıfsal temeli değişmişse, rejim de değişmiş demektir. Kitle dergisinin söz konusu yazısı, TSİP'in 12 Eylül'den sonra rejimi faşist olarak nitelendirmediği için TKP'ye yönelttiği eleştirilerin ne denli temelsiz olduğunun, TKP'nin analizlerinin bilimselliğinin açık bir itirafı oluyor." (Atılım, Eylül 1983. sf. 8)

Gazetemizde Cunta'yla, onun niteliğiyle ilgili düzinelerle yazı, inceleme, değerlendirme, polemik yayınlandı. Okuyucu bu gerçeği ve bizim Cunta'ya ilişkin analizlerimizi iyi bilir. Onun için de Atılım'ın tek bir yazımızdan cımbızla çekerek ve kendince montaj yaparak yayınladığı yukardaki satırlara bakıp da "TSİP Cunta'yı önceleri yanlış olarak faşist diye niteliyormuş" diyecek tek bir aklı selim sahibi kişi çıkacağını sanmıyoruz. Ancak konuyla yeni tanışabilecek, yeni okurlarımız için kısa bir açıklama vermeyi de yararlı buluyoruz.

Atılım'da sözü edilen yazımızda, özet olarak Cunta'nın "demokrasiye dönüş" uygulamasından yararlanmak isteyen ve en gerici, en şoven, en emperyalist unsurların Cunta'da somutlanan açık terörist diktatörlüğünün tekelci sınıf içindeki tüm dengeleri kollayacak sivil bir yönetime dönüştürülmesini öngören bir kısım tekelci unsurların politik girişimlerinin Evren ve şurekası, yani en...en... en... unsurlar tarafından nasıl bastırıldığı, böylece 12 Eylül'den beri başta olan en...en...en... unsurların kendi açık terörist diktatörlüklerini sürdürmeye kararlı oldukları anlatılmakta, bu olup bitenlerin, rejimin faşist niteliğini bir kere daha gözler önüne serdiği, her anlamak isteyenin kolayca anlayacağı bir şekilde, detaylı olarak dile getirilmektedir.

Tem'ası bu olan bir yazıdan tam tersi sonuç çıkarmak için başvurulan tahrifatçılık ise sadece bu yolu seçenleri yaralar. Yukardaki alıntıda "31 Mayıs olayı, 12 Eylül'ün..." diye başlayan paragrafın tamamı aynen şöyledir:

"31 Mayıs olayı, 12 Eylül'ün bir devamıydı ama aynı zamanda K. Evren Cuntası'nın yeni bir darbesi niteliğini taşıyordu. 12 Eylül'ün faşist darbecileri temsil ettikleri tekelciler adına ikinci bir darbe daha yaparak faşizmin otoritesini pekiştirmek, burjuvazinin en amerikancı unsurlarının diğer burjuva kesimleri üzerindeki üstünlüğünü dayatmak için zora başvurmuşlardı." (Kitle, Haziran 1983, sayı 260, sf. 8)

Atılım bizim ne dediğimizi gerçekten aksettirmek istiyor olsaydı paragrafın tümünü iktibas ederdi. Ama bunu yapmağa cesaret edemezdi, o zaman tahrifat yapması mümkün olmazdı. Çünkü burada söylenen çok açık, Cunta temsil ettiği tekelciler adına –ki biz bunların "en, en, en" unsurlar olduklarını defalarca ifade etmişiz– ikinci bir darbe ile 12 Eylül'den beri var olan faşizmin otoritesini pekiştirmiştir.

Kaldı ki, söz konusu yazımızın sonu şöyle bağlanmaktadır.

"Cunta konseyinin 31 Mayıs kararının faşizmi karakterize eden tipik bir yanı daha vardır. Bu da faşizmin kendi egemenliğinden başka hiçbir meşruiyet ve sınır tanımadığıdır.

K. Evren Cuntası uzun vadeli bir faşist rejimi yerleştirmek için A'sından Z'sine kadar herşeyi düşünerek faşist bir anayasa yapmış ve bunu da süngü zoruyla geçirterek yürürlüğe koymuştur. Gene kendi anayasasına göre bir partiler kanunu getirmiş ve burjuvazinin bazı kesimlerinin üzerindeki siyaset yasağını kaldırmıştır.

Ama Cunta'nın emriyle açılan siyaset sahnesindeki gelişmeler Cunta'nın güdümünden çıkmaya başlayınca, Cunta kendi otoritesini sağlamak için bizzat kendi anayasasını ve kendi partiler yasasını çiğneyerek, BTP'yi re'sen kapatmış ve o yasanın öngörmediği siyaset yasaklarını ve kısıtlamalarını getirerek, eski il yönetim kurulu üyelerine ve ilçe başkanlarına kadar binlerce burjuva politikacısına yasak koymuştur." (a.y. sf. 10)

Bu paragraflar da, olup bitenleri nasıl değerlendirdiğimizin, bunlarla Cunta'nın faşist karakteri arasındaki paralelliğe dikkati çekerek, konuya açıklık getirdiğimizin somut örnekleridir.

Ayrıca TSİP darbeden sonraki ilk açıklamasından beri devamlı olarak Cunta'nın demokrasiye geri dönüleceği yolundaki demagojisine dikkati çekmiş, bunun büyük bir riyâkarlık olduğunu dile getirmiş ve süreç ilerledikçe de bu öngörüsünün bir kehanet olmadığını, Cunta'nın her geçen gün faşizmi konsolide edip pekiştirmeğe çalıştığını, sonuçta partilerin kurulmasına izin verilse bile bunları sayısının ikiyi aşmayacağını – bu gün Cunta da, ABD destekli Özal'a karşı bir hayli buruktur – bu partilerin ipleri-

(Devamı 13. sayfada)

ŞOVENİZM VE MİLLİYETÇİLİK VI

Yunan Düşmanlığı

Bugün Türk şovenizminin ve milliyetçiliğinin en önemli özelliklerinden bir diğeri de Yunan düşmanlığı –veya Rum düşmanlığı– şeklinde kendini göstermektedir.

Türk burjuvazisinin resmi ideolojisindeki Yunan düşmanlığı eski tarihsel olaylar üzerine inşa edilmiş, 1 inci ve 2 nci Dünya Savaşları sonrasının olaylarından geçerek bugünkü güncel politikalara kadar gelmiştir.

TÜRK'LERİN BİZANSA KARŞI SAVAŞLARI

Önce şu tarihi hatırlatmaları yapalım:

● Türklerin gelip Anadolu'ya yerleşmeleri Doğu Roma (Bizans) İmparatorluğuna karşı savaş vermekle olmuştur.

● Büyük Roma İmparatorluğu 4cü yüzyılda ikiye böIündükten sonra zamanla (11ci yüzyılda) Kilise de ikiye ayrıldı. Batı Roma imparatorluğu Roma kilisesini katolik mezhebi halinde sürdürdü, kültür olaraksa Latin kültürünün mirasçısı oldu. Bu imparatorluk uzun ömürlü olmadı ve çabuk çöktü.

Buna karşılık Doğu Roma İmparatorluğu (Bizans) Makedonya dolaylarından başlayarak Anadolu'nun doğusuna kadar uzanan toprakları kontrol ediyordu. Merkezi Konstantinopolis olan Bizans, Roma'ya karşı Ortodoks kilisesini kurmuştu. Batı Roma İmparatorluğunda Latin kültürünün belirleyiciliğine karşılık, Bizans'a Yunan kültürü hakim oldu. Bizans toprakları üzerinde yaşayan pekçok etnik grup Rum değildi (Yunan milliyeti kapsamında değildi), fakat Yunan kültürü Bizans'a damgasını vurmuştu.

● Böylece henüz toprağa yerleşmemiş göçebe Türk kavimleriyle Bizans İmparatorluğu arasındaki savaşlar, tarihteki Türk-Rum çatışmasının başlangıcı sayılabilir. Bu savaşlar, 15 inci yüzyıl ortasında Konstantinopolis'in Osmanlılarca alınmasına ve Bizans İmparatorluğunun fiilen sona ermesine kadar sürer.

● Osmanlıların Balkanlara tamamen egemen olmasından sonra ise Türkler Yunan milletini 19cu yüzyılın ortalarına kadar boyunduruk altında tutmuşlardır. (1832).

● İstanbul'un fethi, bugün Türk şovenizminin en büyük övünç kaynaklarından ve propagandalarından birisi olduğu gibi, bu olay aynı zamanda Rum düşmanlığının da araçlarından birisi halindedir.

● Milliyet üstünlüğünü esas alan şovenizmin yanısıra, dini esas alan islamcı propagandaya göre Konstantinopolis'i almak islamların yüzyıllar süren bir rüyası ve amacı olmuştur. Gerçekten de Bizans İmpatorluğu uzun yüzyıllar boyunca Ön Asya'nın en güçlü devleti ve çekim merkezi olmuştu. Bu nedenle gerek bölgedeki Arapların, gerekse daha sonra Doğu'dan gelen Türklerin hem Bizans'ı yüceltmeleri, hem de ona göz dikmeleri normaldi. Araplara yeni bir toplumsal yaşamın esaslarını getiren müslümanlıkla birlikte bölgede kurulan güçlü Arap devletlerinin de Bizans'la çıkar çatışmalarına girmeleri kaçınılmazdı.

Böylece islamlık Orta Doğu'ya yayıldığında değişik milliyetler ya da milliyet öncesi toplumlar müslümanlığı benimsediklerinde, çeşitli islam devletleriyle Bizans'ın savaşmış olması bugün aradan 1000 yıldan fazla zaman geçtikten sonra hâlâ Türk şovenizminin propagandaları arasındadır.

Çünkü bu basit ve soyut bir şovenist propaganda olmaktan çok, bugün Türk burjuvazisinin Yunan düşmanlığı yaparak birtakım günübirlik politikalarına hizmet etmektedir.

● Osmanlı İmparatorluğunun çöküş sürecinde değişik milliyetler imparatorluktan ayrılıp devletleştiler. Bu arada Yunanistan Krallığı kuruldu. Türk şovenistleri değişik milliyetlerin Osmanlı İmparatorluğundan ayrılıp kendi devletlerini kurmalarını hep acı bir hazan mevsimi gibi ah-vah'la anar, ama bunlar arasında her nedense en fazla Yunanlıların ayrılmasına hayıflanır.

KURTULUŞ SAVAŞI

Türk şovenizminin Rum-Yunan düşmanlığı kendisini tarihteki bu olaylara yaslamakla sınırlı değildir.

Bir de Türkiye Kurtuluş Savaşı saptırılarak Cumhuriyet burjuvazisinin Yunan aleyhtarı propagandalarından birisi haline getirilmiştir.

Birinci Dünya Savaşında İttifak Devletlerinin yenilmesi, Osmanlı İmparatorluğu'nun da noktalanması oldu.

İtilaf (Antant) emperyalistleri İstanbul'u ve Anadolu'nun çeşitli yörelerini işgal altında tutarken, kendi kuklaları olan Yunan krallığının ordularını da Batı Anadolu'ya gönderdiler.

Böylece Türkiye'nin ulusal kurtuluş mücadelesi bir Türk-Yunan savaşına dönüştü.

Verilen kurtuluş savaşı özünde emperyalizme karşı olduğu halde, Türk burjuvazisi daha sonraki yıllarda yeniden emperyalizmin dümen suyuna girmiş olduğundan, Türkiye'nin kurtuluş savaşını bir Türk-Yunan savaşı gibi göstermeye, yani onun anti-emperyalist özünü Yunan düşmanlığı ile perdeleyip saptırmaya yöneldi.

Bu nokta son derece önemlidir. Anti-emperyalist motifle başlayan kurtuluş savaşına öncülük yapan Anadolu'daki ulusal burjuvazi ve onun asker-sivil yönetici kadroları Yunanlılara karşı savaşırken ana hedef olarak emperyalizmi gösteriyor ve savaşılan asıl düşmanın İngiltere ve Fransa olduğunu açık açık söylüyordu.

Ne var ki, savaşın sonlarına doğru emperyalizm taktik değiştirdi; Anadolu'ya sürdüğü Yunan ordularının bu işi beceremeyeceğini anladı. Türklerin bağımsız bir devlet kurmaları ve bu devleti ekonomik-siyasi yönden kontrol altına almak fikri emperyalizme daha makul gelmeğe başladı. Nitekim savaşın belli bir noktasından sonra İngiltere parlamentosunun gizli oturumlarında "Yunanistan'ı mı desteklemeye devam edelim, yoksa Ankara hükümetini mi destekleyelim" diye tartışmalar yapılır oldu.

Öte yandan Ankara'daki Büyük Millet Meclisi Hükümeti Fransa–İngiltere arasında Orta Doğu'nun paylaşımı

konusundaki çelişkilerden de yararlanıp Fransızlarla iyi ilişkiler içine girdi.

Sonuçta İngiltere de Ankara hükümetiyle temaslar kurdu. Hatta o sırada Mustafa Kemal'in şahsına ve Hint müslümanları adına gönderilen 1 milyon düka altını değerindeki büyük yardım, gerçekte daha kurtuluş savaşı sona ermeden İngiltere'nin Ankara'ya el uzatmasıydı. Sömürgeci despotizmin tarihteki en şiddetli örneklerinden birisi olan o zamanki Hindistan'da ve İngilizlerin dehşetengiz Intelligence Service'nin gözleri önünde –ve İngiliz hükümetinin isteği hilafına– üstelik de işbirlikçi Hint feodalleri tarafından 1 milyon altın gibi paranın toplanıp Ankara'ya gönderilebildiğine inanmak için fazla safdil olmak gerekir.

İşte böylece İngiltere, Yunan burjuvazisini kullanıp kullanıp sonra tavır değiştirmesi sonucunda Ankara hükümeti daha kurtuluş savaşı bitmeden emperyalizmle iyi ilişkiler ve uzlaşmalar içine girmiş, ayrıca Sovyetlerin etkisi altında kalmayacağı, komünizme izin vermeyeceği, kapitalist batı dünyasındaki yerini alacağına dair emperyalizme yeterince garanti vermişti.

Bu uzlaşma sonucunda savaşı bitirmek kolay oldu. İstanbul'daki İngiliz, Fransız işgal kuvvetleri çekildiler.

İşte Ankara'nın daha savaş içinde emperyalizmle uzlaşması nedeniyledir ki, Türk burjuvazisi savaşın başındaki açık-seçik anti-emperyalist sloganlarını ve propagandalarını bir yana bıraktı ve "İstiklal Harbi"ni bir Türk-Yunan savaşı gibi göstermek, meseleyi yunan düşmanlığına kanalize etmek gibi bir diplomasi güttü.

Yunan ordularının Anadolu'da yaptıkları mezalim ön plana çıkarılırken, emperyalizmin rolü gözlerden gizlenmek istendi.

Yunan ordularının Anadolu'da şiddetli bir terör ve kıyım uyguladıkları bir gerçekti.

Ama Türkiye'de halktan gizlenen bir başka gerçek daha vardı ki, bizce proletarya enternasyonalizminin tarihteki seçkin örneklerinden birisi olarak asıl bu önemlidir. Türkiye'nin kurtuluş savaşında Yunan komünistleri dört dörtlük bir enternasyonalist tavır göstermişlerdir. Gerek Yunanistan içinde, gerekse cephedeki askerler arasında yoğun bir faaliyet gösterip, Türkiye'nin bir ulusal kurtuluş savaşı verdiğini, haksız olanın Yunan devleti olduğunu söylemişler, Yunan askerlerinin savaşmamalarını istemişlerdir.

Dahası da İngiltere'den gelip, Yunanistan üzerinden Anadolu'ya (Yunan ordusuna) giden silahları komünist işçiler bozmuşlar, mühimmatı denize dökmüşler böylece emperyalizmin ve işbirlikçi Yunan burjuvazisinin bu savaşını sabote etmişlerdir.

Böylece Türkiye'nin kurtuluş savaşını kazanmasında uluslararası destek olarak Sovyet yardımının yanısıra bu konuda Komintern'in enternasyonalist kararının başarılı uygulayıcısı olan Yunan Komünist Partisi'nin de önemli bir hissesi vardır.

Yazi dizimizin kapsamında Kurtuluş Savaşı ile ilgili hatırlatacağımız bir başka nokta da şudur: bu savaş ve orada kazanılan başarı bugüne kadar Türk burjuvazisi tarafından sadece Yunan aleyhtarlığı biçiminde kullanılmamıştır. Ondan daha önemli olarak İstiklal Savaşı 60 yıldır Türk şovenizminin ve militarizminin en pespaye propaganda konusudur.

Türkiye'nin milli bayramlarının tamamı kaynağını kurtuluş savaşından alır: Her yıl 23 Nisan, 19 Mayıs, 30 Ağustos ve 29 Ekim bayramlarında devlet ve ordu ileri gelenleri hamasi nutuklar atmak Türk ve Kürt halklarının kanıyla canıyla kazanılmış bu savaşı, Türk burjuvazisinin halklara karşı en bayağı şovenist ve militarist propagandası için kullanırlar.

İlkokuldaki mektep kitaplarından başlayan ve bu milli bayram törenlerinden, radyo-TV yayınlarına, burjuva basınının yayınlarına kadar tüm milli bayramlar en sıradan vatan-millet-sakarya edebiyatının, Türk şovenizminin, Türk militarizminin güçlendirilmesinin aracı halindedir.

Böylece bu milli bayramlarda sadece kurtuluş savaşının tüm ilerici, anti-emperyalist özü yokedilmekle kalmaz, aynı zamanda bu milli bayramlar Türk burjuvazisinin sivil-asker sözcülerinin işçi sınıfına karşı, emekçi halk hareketine karşı, Kürt halkına karşı, sosyalizme karşı bir karşı-propaganda, saldırı, tehdit ve küfür alanı haline gelir. Siyasi ve askeri liderler bayram mesajı adı altında en saldırgan nutuklarını bu bayramlarda atarlar, halk ve demokrasi güçlerine karşı en galiz küfürlerini ve tehditlerini gene bu bayramlarda savunurlar.

KIBRIS SORUNU

Bugünkü Türkiye'nin Yunan düşmanlığının temel konularından bir diğeri de Kıbrıs sorunudur. 1950'lerin ikinci yarısında içeride sıkışan Türk burjuvazisi ve onun Menderes hükümeti, dikkatleri dışarı çekmek ve bir "milli dava" yaratmak için Kıbrıs meselesine sarılmıştır.

Emperyalizm ise 1950'lerde Kıbrıs'ta yükselen bağımsızlık mücadelesine karşı Türkiye'yi devreye sokarak Kıbrıs'ın kendi kontrolünden çıkmasını önlemek istemiştir.

Bu plan, işbirlikçi Yunan burjuvazisinin de Kıbrıs'ta hak iddia etmesiyle tamamlanmıştır.

Böylece emperyalizm iki NATO ülkesi olan Türkiye ve Yunanistan eliyle Kıbrıs'ın bağımsızlığını önlemek ya da bu bağımsızlığı göstermelik bir bağımsızlık halinde tutmak istemiştir.

Buna rağmen, Kıbrıs Cumhuriyeti gerçekten bağımsız ve saygın bir politika izleyince, bu kez emperyalizm 1963, 1967 ve 1974 provokasyonları ile meseleyi diri tutmaya, adada iki halkın kardeşçe yaşamasını önlemeye yönelmiştir.

Büyük ölçüde emperyalizm ve uşakları tarafından körüklenen, şişirilip büyültülen Kıbrıs sorunu, bugün hem Türk hem de Yunan burjuvazisinin kendi çıkarları doğrultusunda şovenist propagandası için elverişli bir araç haline gelmiştir.

25 yılı aşkın zamandır Kıbrıs konusu Türk ve Yunan egemen güçlerinin birbirlerine karşı şovenist propaganda yaparak, Türk ve Yunan halklarını birbirine karşı kışkırtmak ve böyle şovenist-milliyetçi ve militarist propagandalarla kendi ülkeleri üzerinde hakimiyetlerini sürdürmek, emekçi sınıf mücadelelerinini yavaşlatmak gibi ilkel bir politikanın aracı halindedir.

Ayrıca kıta sahanlığı, fır hattı, kara suları vb. gibi iki ülke arasındaki sorunlar da karşılıklı olarak şovenist ve milliyetçi propaganda ve kışkırtmalara sahne olur.

Her iki ülkenin egemen sınıflarının Yunanistan ve Türkiye halklarını birbirine düşman etme politikası önümüzdeki yıllarda –Kıbrıs sorununun alacağı boyutlarla birlikte– sürecektir. Özellikle K. Evren faşizmi daha da bunaldıkça bu yönteme daha çok başvuracaktır. Ayrıca Yunanistan'daki devrimci-ilerici süreçlerin ve ivmelerin

(Devamı 13. sayfada)

DOĞRUSU, YAPICI BİR ÖZELEŞTİRİDİR

(10. sayfadan devam)

nin kesinlikle Cunta'nın elinde olacağını, seçimler yapılıp bir parlamento oluşturulsa bile bunun ikinci bir "Danışma Meclisi" olmaktan öteye gitmeyeceğini, bu sözde parlamentonun Evren faşizmine incir yaprağı dahi olamayacağını defalarca dile getirmiştir. Ve bütün olup bitenler de bizim görüşlerimizin doğruluğunu teyid etmiştir. Cunta'nın son dönemlerdeki icraatı bazılarına göre süpriz sayılsa bile bizim için kendiyle, yapısıyla son derece uyumludur. Bu nedenle de, olanlar karşısında şaşırıp, bunları Cunta'nın politikasında köklü bir değişikliğe yormamız mevcut yönetimin nitel değişikliğe uğrayarak faşizme dönüştüğü zehabına düşmemiz mümkün değildir. Bizim Cunta hakkındaki değerlendirmelerimiz baştan beri ayni istikrar çizgisini izlemiştir, bundan sonra da öyle olacaktır.

Atılım'ın, gazetemizden bahis edilen yazısında, bir de "Faşizmin bir sınıfsal temeli vardır. İki farklı sınıfsal temel taşıyamaz. Eğer bir rejimin sınıfsal temeli değişmişse rejim de değişmiş demektir" şeklindeki cümlelerle, TSİP'in Cunta'ya ilişkin görüşleri "eleştirilmektedir". TSİP için öne sürülen bu iddianın aslı yoktur, kaba bir yakıştırma bile değildir. Çünkü TSİP hiç bir zaman Cunta yönetiminin dayandığı sınıf temelinin (doğrusu sınıf temeli değil sınıf tabanıdır, çünkü faşizmin olduğu gibi, pek çok burjuva demokrasisinin de sınıf temeli finans kapitaldir, bu sınıf temeli aynı kalmak üzere taban faşizmde iyice daralarak "en, en, en unsurlar"a münhasır kalır.) ya da doğru terimi kullanırsak sınıf tabanının değiştiğini söylemiş değildir. Aksine TSİP baştan beri Cunta'nın sınıf tabanının somut tahlilini yapmış, onun faşist karakteriyle, sınıf tabanının uyumluluğunu belirtmiş, son olup bitenlerin de bu uyumluluğun sürmesinin tezahürleri olduğunu açıklamıştır.

Oysa TKP ne yapmıştır? Ona göre dün faşizm yokken Cunta'nın sınıf tabanı tekelci burjuvazinin tümüdür, bu gün faşizm gelmiştir Cunta'nın sınıf tabanı finans kapitalin tamamıdır. Aslında kavram olarak tekelci burjuvazi eşittir finans kapital zümresi elbette değildir. Kapitalizm önce tekelcilik aşamasından geçer sonra finans kapital aşamasına ulaşır. Ama TKP'nin sözünü ettiği tekelcilerle, finans kapital somut olarak Türkiye'de aynı ve bir sosyal kategoridirler. Sınıf tabanı konusunda TSİP'i eleştireyim derken Atılım kendi bindiği dalı kesmiştir. TKP'nin kendi belirlemelerine göre Cunta'nın geçmişteki sınıf tabanıyla bu günkü sınıf tabanı tıpı tıpına aynısıdır. Şimdi TKP'nin deyişine göre faşizmin iki farklı sınıf tabanı olamayacaksa, iki farklı rejimin aynı sınıf tabanı nasıl olacaktır? Bir başka deyişle, rejimin sınıf tabanı değişmeyecek, aynı kalacaktır ama, kendisi nitelik değiştirecek ve faşist olacaktır! Bu sonuç, her rejimin özgül bir sınıfsal tabanı olur noktasından hareket eden TKP'yi bir kere daha zor duruma düşürmekte değil midir?

Sonuç: Cunta'nın yenilerde faşistleştiğini kanıtlamak için TKP'nin getirmeğe çalıştığı "argümanlar" sonuçta hep gelip kendi ayağına bağ olmakta, hep onu daha zor duruma düşürmektedir. Yanılgıda direnmenin bir yararı olmadığı, gerçeklerin kendisini dayatmasıyla bir kere daha anlaşılmıştır. Şimdi yanılgıyı kamufle etmek için bilimi ve gerçekleri zorlayarak gerekçeler bulmağa çalışmanın da abesle iştigal olduğu, dahası bu çabaların hep sahibini yaraladığı görülmektedir. Direnmenin yararı yoktur. Doğru yol samimi ve yapıcı bir özeleştiridir.

●●●●

Şovenizm ve Milliyetçilik VI YUNAN DÜŞMANLIĞI

(12. sayfadan devam)

önümüzdeki yıllarda yeni boyutlara ulaşacağı düşünülürse, Yunanistan'daki muhtemel ileri gelişmelere karşı Amerikan emperyalizminin Türkiye'yi bir koç başı olarak kullanması da çok muhtemeldir.

Bütün bunlardan sonra, söylemeliyiz ki, bilimsel sosyalizm ve proletarya enternasyonalizmi doğrultusunda şovenizme ve milliyetçiliğe karşı verdiğimiz ideolojik mücadelenin somutta en önemli bileşenlerin birisi Yunan (Rum) düşmanlığına karşı mücadele etmektir. Halkların kardeş olduğu, işçi Mehmet'le işçi Hristo'nun çıkarlarının bir ve aynı olduğu, her ikisinin de düşmanlarının iki ülkenin tekelci burjuvazisi ve onların ağababası Amerikan emperyalizmi olduğu gerçeği çeşitli yönleriyle – başta işçiler arasında olmak üzere – anti-şovenist ajitasyonumuzda önemli bir yer tutmalıdır. Ve Türkiye-Yunanistan-Kıbrıs ilişkilerindeki ortaya çıkabilecek her gelişmeyi bu enternasyonalist temelde kitlelere anlatabilmeli ve ayrıca – halkların kardeşliğinin yansıra – Doğu Akdeniz'de üç ülke arasında barışı ısrarla savunmalıyız.

●●●●

BURJUVA MUHALEFETE UMUT BAĞLAMAK

(3. sayfadan devam)

Demokrat Türkiye'nin tavrı kitlelerin muhalefet potansiyelinin gerçek, örgütlü güce dönüşmesi sürecini yokuşa süren, güçleri dağıtan, kendiliğindenciliği ve anarşizmi azdıran, demokrasi ve sosyalizm adına kitlelere yanlış bilinç ve hedefler taşıyan, bulanık ve bulandırıcı bir tavırdır. Dolayısıyla da somutta varacağı sonuç, halk güçlerinin muhalefet potansiyelini burjuva muhalefetine yem etmemekten, onun kitleleri manupüle etme, bulanık suda balık avlama amacına hizmetten başka birşey değildir. Önlemek istendiği söylenen tehlikenin tam da kucağına koşa koşa gitmektir.

16 Eylül tarihli Demokrat Türkiye gazetesinde –kimi bağladığı, kimi bağlamadığı meşkuk da olsa– "12 Eylül 3. Yılı ve Avrupa" başlıklı yazıda aynen şunlar yazılı: "Bugün Batı kamuoyunda Türkiye'li yazar, sanatçı, sendikacı, ilerici sol örgütlerin yarattığı ortak imaj şudur: 'Bunlar ülkelerindeki askeri rejime karşı olan güçlerdir ve zor durumda olan insanlar için bizden yardım istiyorlar.' Yani hâlâ Cunta'nın kötü eylemlerinden zarara uğramış, yardım edilmesi gereken bir topluluk imajını aşabilmiş değiliz. Yapılması gereken, biz demokratik güçlerin kendimize has özelliklerimizi anlatabilmektir...sosyalist, devrimci, demokratik güçlerin demokrasi anlayışını öne çıkartmaktır. Cunta'nın ve burjuva demokratlarının demokrasi anlayışını aşan, onları sadece olumsuzlamakla yetinmeyen, kendi üstünlüklerini de koyan bir demokrasi mücadelesi yürütülebilmelidir. Eğer bizler bu olumlu özelliklerimizi öne çıkartabilirsek ve tüm bir *Batı kamuoyunun bu düzeyden olaylara bakmasını başarabilirsek* (altını biz çizdik) Türkiye'de demokrasi mücadelesi oldukça önemli mevziler kazanacaktır."

Hayır efendim, sadece sizler *burjuva muhalefetin saflarında* oldukça ö-

nemli mevziler kazanacaksınızdır!

Yukarda yazılanlarla söylenmek istenen şey ne ola ki? Apaçık ortada! "Devrimci demokratik güçlerin demokrasi anlayışı" –yani sosyalist demokrasi– öne çıkarılacak ve bu yoldan "Batı kamuoyu"nun desteği kazanılacak! Bilimsel anlamda sosyalist demokrasiden söz ediliyorsa "Batı kamuoyu"nun, kendi ülkelerindeki sosyalist demokrasi temsilcilerine bile ne kadar rağbet ettiği ortada. Yoksa "sosyalist demokrasi"den kastedilen, Sosyalist Enternasyonal'in sosyalizm anlayışı olmasın?

Ne ki bütün bunlar için Türkiye'de geleneksel, tarihi "Devlet halk çelişkisi" gibi idealist-popülist zorlama ve zorlanmalara, "klâsik burjuva demokrasisini aşmak" için Türkiye'yi ve dünyayı "yenibaştan" tanıma, tanıtma gibi girişimlere ne gerek var? Madem ki, yığınlarda "burjuva muhalefeti coşkuyla desteklemek" geleneği var ve madem ki onlar bu gün Cunta şeklinde tecessüm eden devlete karşı çıkmağa hazırdırlar, siz de –elinizden geldiği kadar– burjuva muhalefete destek olunmasına yeşil ışık yakarsınız olur biter! Hem böylesi demokrasinin sınıf özünün bulandırılması, daha da önemlisi sosyalist demokrasinin iğdiş edilmemesi açısından çok daha hayırlı olur.

CİA NIXON'UN KAL–747 UÇAĞINA BİNMESİNİ ÖNLEMİŞ

G. Kore'nin KAL-747 uçağıyla ilgili pislikler ortaya çıkmaya devam ediyor.

Bunlardan bir yenisini de F. Almanya'nın *Quick* dergisi açıkladı: ABD'de uzun yıllar Başkan yardımcılığı ve Başkanlık yapmış Richard Nixon'un adı geçen uçağın 1 Eylül 1983'deki (olay günü) 007 sayılı seferi için yer ayırttığı, fakat *son anda* uçağa binmekten vazgeçtiği belirtildi.

Tek başına bu olay bile ABD yönetiminin, CİA ve Ulusal Güvenlik Servisi (NSA) şeflerinin, KAL uçağı içindeki insanları bile bile ölüme gönderdiğini kanıtlamaya yeter. Olayı tertipleyenler Amerikan devletine bunca yıl hizmet etmiş olan, devlet içinde ve CİA'da pekçok dostu bulunan Nixon'u bile bile ölüme göndermeyi göze alamamış, böyle bir durumda CİA içindeki kimilerinin ifşaatlarıyla büyük bir skandalın çıkacağından korkmuş olacaklar ki, CİA kanalıyla son anda Nixon'u uyararak uçağa binmesini önlemişlerdir.

Emperyalizmin Çaresizliği Ve Çılgınlığı

(Baştarafı 16. sayfada)

güçlü olduğu birkaç Batı ülkesi dışında, Batı ülkelerindeki yüz milyonlarca insanın kapitalizm tarafından ne denli köleleştirilmiş olduğudur. Yüz milyonlarca emekçinin beyinlerinin ne denli yıkanmış olduğudur. Onların nasıl da robotlaştırılmış olduğudur.

Sabah kalkıp işe gitmekten, işten eve dönerken bir birahaneye uğramaktan, akşamları TV ekranının önünde yarı uyur-yarı uyanık, birasını, viskisini, şarabını içerekten yatma saatini bulan, ve Yunan mitolojisindeki Sisifus efsanesi gibi ertesi gün, daha ertesi gün, daha ertesi gün... hep aynı çarkı, aynı sinema şeridini boyuna tekrarlayan, hafta sonlarını da aynı anlamsızlıkla geçiren, senede bir on beş günlüğüne gittiği tatil bir yıllık hayatının en güzel günleri olan Batı yurttaşı kapitalizm tarafından işte böylesine köleleştirilmiş ve daha yaşarken öldürülmüştür.

Kapitalizm insan malzemesini öylesine acımasız bir şekilde hiçe indirgemektedir ki, bu insanlar sadece kendi emeklerine değil, aynı zamanda dünyaya, kendi akraba ve yakınlarına, sözümona dostlarına ve kendi ailelerine, hatta kendi kendilerine bile yabancılaşmaktadırlar. Böyle olunca da bu hale getirilmiş bir Batılı yurttaşın sosyalist ülkelerdekinin tam tersine, ne bir kültürel ilgisi vardır, ne de bir politik nosyonu ne de herhangi bir insani zenginliği... İnsan böyle bir hale getirilecek kadar daha yaşarken katledilince de, elbette TV'de, radyoda, gazetede kendisine sunulan herşeyi hap gibi alıp benimseyecek ve doğru belleyecektir. Hatta dahası da, ABD başta olmak üzere birçok batı ülkesinde yapılan anketler göstermektedir ki, yurttaşların büyük çoğunluğu TV haberlerini bile izlememektedir.

Hemen söyleyelim ki, Batı dünyasında kapitalizmin egemenliği altında yaşanılan bu çember de mutlaka kırılacaktır. İnsanın böylesine diri diri mezara gömülmesi onun "mâkus talihi" (kara yazgısı) değildir. Ve dünya sosyalizme ayak bastığından bu yana, bu "karayazgı" değişmektedir. Sosyalizm insanın tüm yabancılaşmalardan arınarak insan olmanın erdemlerini ve bu erdemlerin başında gelen "insanın bilinçli bir varlık olması" olgusunu insana kazandırmakta, kapitalizmin ve binlerce yıllık sömürücü sınıflı toplumların öldürdüğü insan malzemesini canlandırmakta, kendine getirmekte ve insanı İNSAN yapmaktadır. Bilinciyle, duygusuyla, insan sevgisiyle, kollektif ruhu ve dayanışmasıyla gerçek ve ÖZGÜR insanı yaratmakta ve insanlığı yarına doğru, sonsuz barış ve kardeşlik dünyasına, herşeyin İNSANCA olduğu, insana aykırı herşeyin ayıklandığı yarınlara doğru götürmektedir.

Bu süreç bugün değilse, yarın, yarın değilse öbür gün, ama mutlaka ve mutlaka kapitalist dünyayı da, ona bağlı geri kalmış ülkeleri de en yaygın bir şekilde kucaklayacak, böylesine köleleştirilmiş yüz milyonlarca insan, tıpkı kendilerinden çok önce yürüyerek sosyalizmi kurmuş olan toplumların insanları gibi günün birinde ZİNCİRLERİNİ KIRACAKLARDIR... Özgürlüğe kavuşacaklardır.

Bunu da başaracak olan gene İNSAN'ın kendisidir, insanlığın kendisidir...

Ve insanoğlu bunu başarmaya başlamıştır, bilimsel sosyalizmin bütünsel bir öğreti haline gelmesinden ve Büyük Ekim Devrimi'yle bu düşünsel gücün maddi güce dönüşmesinden bu yana bu işi başarmaya başlamıştır.

Ve bu söylediklerimizin hiçbiri birer ajitasyon değildir. Açık seçik ortadadır ki, dünyamızda bir yanda çürüyen, kokuşan, sömürüsüyle, vahşetiyle, her türlü zilleti ve illeti ile ÖLEN birşey vardır, öte yandan bu ölmekte olan şeyin tüm direnmelerine, karşı koymalarına, tüm saldırganlıklarına, engellemelerine rağmen, serpilip gelişen, boy atan, büyüyen, yaygınlaşan, kök salan ve ileriye doğru giden bir başka şey vardır: Birincisi (kapitalizm) ölümü simgelerken, ötekisi (sosyalizm) HAYAT'ı simgelemektedir.. Hayatın ve hayatiyetin kendisidir.

Evet, kapitalizm karşısında sosyalizm, ölüm karşısında HAYAT'tır...İnsanın bugünüdür ve daha önemlisi yarınıdır.

Yani İNSAN'ın ta kendisidir.

BARIŞIN HAYATİ ÖNEMİ

Sosyalizm ile kapitalizm arasındaki bu evrensel kavgayı bizim kazanacağımız kesindir. Bu tarihsel determinizmin şaşmaz bir doğrusudur. Ne var ki, bu kavganın henüz sonuna gelinmiş ve zafere ulaşılmış değildir.

Ve emperyalizm kaçınılmaz sonunu görmektedir, farketmektedir. Bu nedenle uluslararası emperyalizmin başını çeken ABD en gözü kara bir biçimde tüm insanlığın topyekun imhasına yol açabilecek korkunç bir maceracı politikayı sürdürmektedir.

Avrupa'yı kapsayacak bir "sınırlı" (!) nükleer savaşı göze aldığını en yetkili ağızlarından açık açık söyleyecek kadar gözü dönmüş olan Amerikan yönetimi bir anda dünyayı topyekun bir nükleer savaşın kucağına atabilecek kadar çılgınlaşmış bir noktadadır.

Dolayısıyla insanlığın biricik kurtuluşunu temsil eden ve bugünün öncüsü, yarının kurucusu olan sosyalizm insanlığı böyle bir felaketten kurtarabilecek yegâne öncü güçtür. Böyle bir tehlikeyi önlemek ise Lenin'in koyduğu *barış içinde birlikte yaşama* ilkesi temelinde sürdürülmekte olan barış mücadelesinde ifadesini bulmaktadır.

Sosyalizmin tarihsel akış doğrultusunda insanlığı ileriye doğru götürebilmesi ve sınıfsız topluma ulaştırabilmesi için bugün tüm insanlığın karşısına çıkmış, *emperyalizm tarafından çıkarılmış* olan nükleer savaş tehlikesini mutlaka ve mutlaka bertaraf etmesi güncel plandaki en hayati görev olarak önümüzde durmaktadır. Aksi halde insanlık için sosyalizmin taşıdığı yüce idealleri gerçekleştirmek mümkün olmaz. İnsanlık zıvanadan çıkmış emperyalizmin çılgınlığı ile bir topyekun nükleer savaşa sürüklenirse, dünyadaki tüm insanları yokedebilecek ölçekteki nükleer silah depoları böyle bir savaşta bir anda boşaltılırsa, böyle bir korkunç felaket insan türünü biyolojik olarak yokedebilecek ve insan türünü jeolojik devirlerdeki nesli tükenmiş, fosilleşmiş biyolojik türler haline getirebilecektir. Böyle bir durumda ne sosyalizmin önemi kalabilir ne de yüce idealleri.

Bu bakımdan dünya sosyalist sistemi başta olmak üzere tüm uluslararası komünist ve işçi hareketinin ve bütün barışsever güçlerin bu tehlikeyi ortadan kaldırması zorunludur. Bu zorunluluğun da günümüzdeki somutu ABD'nin soğuk savaş, gerginlik ve silahlanma yarışı politikalarını önleyip detantı geri dönüşsüz bir süreç haline getirerek, süreç içinde yeryüzündeki tüm nükleer silah depolarının imhasını sağlamak, genel ve tam silahsızlanmayı gerçekleştirmek görevidir.

İşte ABD emperyalizminin güttüğü soğuk savaş manevralarına ve soğuk savaşın en önemli bileşenlerinden olan anti-Sovyetizme ve anti-komünizme karşı, bu temelde Ağca olayı, KAL-747 uçağı olayı ve benzeri komplolara, bu komploları araç edinen isterik anti-Sovyetizm kampanyalarına karşı kıyasıya mücadele etmenin taşıdığı önem —sadece sosyalizm açısından değil, aynı zamanda onun öncülüğünü yaptığı barış açısından— iyi kavranmalıdır.

Evet, Ağca olayı, G. Kore uçağı olayı ve benzeri olayları emperyalizmin gelgeç ufak tefek manevraları gibi, birtakım tekil olaylar gibi görüp önemsemezlikten gelmek doğru değildir. Barış ve sosyalizm için verdiğimiz topyekun mücadelede bu gibi tekil görünümlü anti-Sovyetizm amaçlı olaylara ve onların araç yapıldığı emperyalist yalan ve iftira kampanyalarına karşı bıkıp usanmadan ve *sıcağı sıcağına,* anında mücadele etmek gerekir.

BİR ÇİFT SÖZ DE UĞUR MUMCU'YA

Soğuk Savaş şeflerinin anti-Sovyetik kampanyaları doğrultusunda, Papa suikastini Sovyet ve Bulgar güvenlik örgütlerinin düzenlediği yolundaki iftirayı ve bu iftiranın canlı yalancı şahidi, faşist kiralık katil M. Ali Ağca'nın Sergei Antonov'u suçlayan ifadesini ülkemizde kendisine dayanak yapan kiralık kalemlerden birisi de karanlık ilişkilerin adamı Uğur Mumcu idi. Mumcu bu amaçla Mayorka adalarına kadar gitti, İtalyan televizyonunda CİA şeflerinden Paul Hanze ile meseleyi "tartıştı", İtalyan yetkililerinden başka hiç kimseyle görüştürülmeyen M. Ali Ağca'nın hücresine kadar girip bu kanlı caninin ve Abdi İpekçi'nin katilinin elini bile sıktı.

Kendisinin bu karanlık misyonunu ülkemizde KİTLE ve GERÇEK gazeteleri teşhir edince de tıpkı Kenan Evren'in ağzıyla, Ergun Göze, Rauf Tamer, Ahmet Kabaklı gibilerinin diliyle Partimize saldırdı, kendi emperyalist uşaklığını laf kalabalığıyla perdelemek hayaliyle bizim sosyalist sistem ve barış savunuculuğu konusundaki kararlı çabalarımızı "yabancı devletlere uşaklık" diye niteledi. Ve bizlerden hakettiği cevabı yeterince aldı, biz Mumcu'yu teşhir etmeye devam ettik, uşaklığın sömürücü sınıflara ve onların toplumlarına özgü olduğunu hatırlattık. Barış ve sosyalizmi savunmaktan, Sovyetler Birliği'ne ve sosyalist sisteme yönelik sağlı "sol"lu tüm salvolara karşı mücadele etmekten bizi hiçbir şeyin alıkoymayacağını belirttik. İşçi sınıfı sosyalistleri adına Türkiye'nin dört bir yanından Mumcu'ya gönderilen bini aşkın mektupla bu gerçekler tüm boyutlarıyla ifade edildi. Faşizme karşı boyun eğmemiş olmanın, sosyalizme olan sonsuz bağlılıklarının onuru ve güveniyle en zor koşullar altında sıcak mücadelenin içindeki işçi sınıfı militanları bu mektuplarla sadece bir döneği onun yüzüne karşı protesto etmekle kalmadılar, barış ve sosyalizm savunuculuğunun ve bu davanın örgütlü kavgasının *yurdun dört bir tarafında ki* üretim, yerleşim ve eğitim birimlerinde yavaş yavaş kök salmaya başladığının yeni bir kanıtını gösterdiler.

Derken, bizzat CİA şefleri ve ABD üst yetkilileri papa suikastinin Sovyet ve Bulgar servisleri tarafından düzenlenmediğini açıkladılar. Evet, daha ilk günde işaret ettiğimiz şey kısa zamanda gerçekleşmişti: emperyalizmin Soğuk Savaş şahinleri Mumcu'yu kullanıp kullanıp bir köşeye atmışlardı.

Daha sonra, Ağca'nın serbest bırakılması talebiyle rehine olarak Vatikanlı bir kardinalin 15 yaşındaki kızı Orlandi kaçırıldı. Genç kızı kaçıranlar talepleri yerine getirilmeyince rehineyi serbest bırakmadılar; bu eylemi düzenleyenlerin MHP'nin yurtdışındaki ülkücü militanları olduğu bizzat kendileri tarafından açıklandı. Papa olayında "bulgar izi" konusunda sayfalarca yazı ve röportaj döktüren Bay Uğur Mumcu bu olayı görmezlikten geldi. "Acaba Orlandi'yi kim kaçırdı? Sakın ola Ağca'yı kurtarmak için onu da Sovyet ve Bulgar güvenlik servisleri kaçırmış olmasın?" diye zehir hafiyeliğe soyunmadı, yani Ağca'yı Bulgarlara bağlamak için gösterdiği "gazetecilik görevi"ni bu kez her nedense (!) ihmal etti. Dahası da bu ülkücü faşistler Batılı bazı haber ajanslarına son gönderdikleri bildiride kısa adı *Türkeş* olan bir örgütün üyeleri olduklarını ve ülküdaşları Ağca'yı kurtarma mücadelesine devam edeceklerini açıkladılar.

Bay Mumcu bir kez daha gazetecilik görevini ihmal etti ve Türk haber ajanslarına ve gazetelerine gelen bu haberi de görmezlikten geldi.

Belki o artık gerçek yeri olan Tercüman gazetesinde son günlerde yayınlanmakta olan CİA'lı dostu Paul Hanze'nin herzelerine —Sovyetler Birliği'ni ve Bulgaristan'ı suçlamakta israr eden tefrikaya— umudunu bağlamıştı ama bu kez Martella hazretin son umudunu da yıktı.

Evet yargıç Martella'nın Ağca'yı Antonov konusunda yalan ifade vermek suçundan sorguya çektiği haberi Mumcu ve onun Tercüman'daki refiklerinin suratında patlayan bir şamar oldu.

Fakat gene de Mumcu gibi bir zavallının ne yüzü kızaracaktır, ne de CİA tarafından kullanılıp kullanılıp bir tuvalet kağıdı gibi bir köşeye atılmasının acısını duyacaktır. Çünkü o hesabını yapmıştır ve süfli emeline ulaşmıştır: Demirel'lerin, Çağlayangil'lerin, Nazlı Ilıcak'ların bile hapis yattığı, Metin Toker'in bile hüküm giydiği kopkoyu bir faşist dönemde faşist K. Evren Cuntası'ndan icazet alarak rahat rahat yazı yazmıştır. Bu rahatlığını da kuşkusuz ki yaptığı azılı anti-Sovyetizme, CİA'daki, MİT'deki dostlarına ve ortaya koyduğu Yeni Tip McCarthizm'e borçludur.

Emperyalizmin Çaresizliği Ve Çılgınlığı

İtalya'nın ünlü ve güçlü gazetelerinden, Milano'da yayınlanan *Correreo della Sera* ve Floransa'da yayınlanan *Il Gorno* gazeteleri 29 Eylül 1983 günü ilgi çekici bir haber yayınladılar.

Habere göre: Papa suikastinin tutuklu faili M. Ali Ağca'nın Balkan Hava Yolları Roma Bürosu Müdürü Bulgar yurttaşı Sergei Antonov'u suçlayan beyanının yalan olduğu gerekçesiyle Antonov hakkında yalan ifade vermek ve adalet makamlarını yanıltmak suçundan dolayı aleyhine bir dava açılmasının muhtemel olduğu bildiriliyor ve bu amaçla sorgu hakimi Martella'nın Ağca'yı yeniden sorguladığı belirtiliyordu.

Ertesi gün, 30 Eylül 1983 günü Agence France Press'in geçtiği bir haberde ise, Martella'nın Ağca'yı 13 Eylül günü hapishanede ziyaret ederek ifadesini aldıktan sonra Antonov'u suçlayarak yalan ifade vermek ve adliyeyi yanıltmak suçundan Ağca aleyhinde dava açtığı belirtiliyordu.

Emperyalizmin iğrenç yüzü ve onun baş casusluk örgütü CİA'nın aşağılık tıyneti bu haberle bir kere daha en açık biçimiyle ortaya çıkmıştır.

Soğuk Savaşın Pentagon'daki ve Beyaz Saray'daki şahinleri ve onların deneyli CİA'cı akıl hocaları bütün güçlerini anti-Sovyetizm ve anti-komünizm için entrika, yalan, dolan, komplo imâl etmeye yoğunlaştırmışlardır.

Bir gün kalkıp Mafia-CİA tertibi bir suikasti Bulgar ve Sovyet güvenlik servislerinin üzerine yıkmak için Ağca'dan yalan beyanat alıp ellerindeki büyük kitle haberleşme tröstleriyle dünyayı birbirine katarlar, bir başka gün Sovyet stratejik mevkilerine casusluk amacıyla bir kukla devletin yolcu uçağını gönderip provokasyon yaparlar ve böyle ya da benzeri binbir düzenbazlıkla, riyakârlıkla anti-Sovyetizmi ve anti-komünizmi sürekli diri tutmaya, özellikle Batı kamuoyunu bu komplolarla, yalanlarla, iftiralarla aldatmaya, yanıltmaya devam ederler.

Ve istisnasız her defasında foyaları hem de çok kısa zamanda ortaya çıkar. Papa'yı Sovyet güvenlik örgütü KGB'nin emriyle Bulgar gizli servisleri öldürmek istedi deyip bir Bulgar Hava Yolları görevlisini tutuklarlar, kamuoyunu haftalarca bu iftirayla oyaladıktan sonra, –bir Amerikalı gazetecinin dediği gibi– "pislikler sonradan yavaş yavaş ortaya çıktıkça" bu kez kendi kundakladıkları ateşin üzerine "tonlarca su döküp" onu unutturmaya çalışırlar ve bu iğrenç kampanyanın üzerinden bir kaç ay bile geçmeden en yetkili ağızlardan verdikleri beyanlarda bu suikastin sosyalist ülkeler tarafından düzenlenmediğinin anlaşıldığını söylerler... Aynı şey KAL-747 olayında da tekrarlanır, bu provokasyonun tertipçileri, yani uçaktaki insanların katilleri timsah gözyaşları dökerek Sovyetler Birliği'ni suçlarlar, yalan haberler verirler, ortaya sahte bant kayıtları çıkarıp tüm dünyaya kanıt diye dinletirler, fakat iki hafta sonra kendi Dışişleri Bakanlığı sözcüleri aracılığıyla bu bant kayıtlarının teknik kalitesinin düşük olduğunu bu nedenle onlara itibar etmemek gerektiğini söylemek zorunda kalırlar ve bizzat Cumhurbaşkanlarının, BM'deki Baştemsilcileri'nin iddialarına ve iftiralarına aykırı düşecek şekilde Sovyet askeri uçağının uyarı atışları yaptığını itiraf ederler.

Yarın bir başka provokasyon, bir başka yalan, iftira ve tezvirat kampanyasını başlatmak için bir başka "sansasyonel bomba" patlatacaklardır, ve kısa zamanda onun da ipliği pazara çıkacaktır. Sonra bir yenisi, bir yenisi daha... ve ilâh.

Bu bir yandan emperyalizmin riyakâr ve iğrenç tıynetini göstermektedir, ama öte yandan ne denli çaresizleşmiş olduğunu da göstermektedir.

ABD'nin başını çektiği uluslararası emperyalizmin bu gibi olaylarla güttüğü amaç, Papa ve Ağca olayında da belirttiğimiz gibi "Çamur at, kendisi kalmazsa izi kalır" politikasıdır. İkide bir bu tür tertipler, iftiralar, provokasyonlar imal eden emperyalist şefler, elbette bunların tutmayacağını kendileri de bilirler. Ne var ki, böyle her fabrikasyonlarında ellerindeki güçlü haber tekelleriyle, tüm TV, radyo, ajans ve gazeteleriyle büyük bir yaygara kopartıp Batı kamuoyunda ve batının güdümündeki ülkelerin kamuoyunda anti-Sovyetizmi körükledikten ve yanıltıcı, aldatıcı bir imaj yarattıktan sonra bu kampanyaları sönümlendirirler.. Daha sonra "olayın pislikleri" iyice ortaya serilince de bu yoldaki haberleri, açıklamaları kamuoyunun dikkatini hiç çekmeyecek biçimde TV ekranlarından, radyo alıcılarından çok uzakta bir kaç gazetenin bir köşesinde sıkıştırılmış haberler ve bilmem kaç sayfalık bir gazetenin bilmem kaçıncı sayfasındaki bir makale veya yorum yazısıyla, gene yüz milyonlarca insanın değil, ancak bir kaç on bin kişinin okuyacağı şekilde sunarlar.

Böylece kapitalist propagandanın, emperyalist yalan ve demagojilerin endoktrinasyonu ve şartlandırması altındaki geniş kitle kesimleri olayın iç yüzünü hiç bir zaman öğrenemez. Onların kafasında sadece televizyon ve radyolarda haftalar boyu suçlanmış, karalanmış olan Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkeler konusunda bir imaj, ya da en iyimser deyimle birtakım kuşkular kalır... Ve olay tam küllenmeye yüz tutmuşken, bu kez bir yenisi tezgahlanır.

Elbette bu yöntemler emperyalizmin tıynetine uygundur. Ama asıl üzerinde durulması gereken nokta komünist ve ilerici hareketlerin

(Devamı 14. sayfada)